

ஸ்ரீ :

திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சிறிய திருமடல்.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

முன்னோருரைகளைத் தழுவி

எளிய நடையில் தெளிய எழுதிய

திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் உரையுடன்,

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்,

சென்னை மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

1927

[இதன் விலை அரை 10.]

[தபால் செலவு வேறு.]

இவை கிடைக்குமிடம்:—

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

“திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G.T., மதராஸ்.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியன்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச் செய்தது.)

சூரே லேச டயாபத்ரம் ஧ீபத்ரோதிசுணாணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முரிம்.

[புரிசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்.
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முரிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச் செய்தவை.)

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பரம்.

யோ நித்யமச்யுத + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.

[லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பரம்.
யோ நித்யமச்யுத + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தது.)

மாலை பிதா யுவதய : + ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

[மாதா பிதா யுவதய : + ப்ரணமாமி மூர்த்நா.]

(புரிபராசர பட்டர் அருளிச் செய்தது.)

பூதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுரிம் ப்ரணதோஸமி நித்யம்.

[பூதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுரிம் ப்ரணதோஸமி நித்யம்.]

* திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

சிறிய திருமடல்.

சிறிய திருமடல் என்னும் இத்திவ்யப் பிரபந்தமானது இந்த உலகில் இருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த சதுர்வேத ஸாரமான நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்குற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் ஒன்றும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம்-என்பன ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களாம்.]

* இவ்வாழ்வாருடைய வைபவத்தைப் பெரிய திருமொழி உரையின் தொடக்கத்திலே விரித்துரைத்தோம்; அங்கே கண்டுகொள்க.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் முன்னுரைவது ஆபிரமாகிய இயற்பாவில் ஒன்பதாவது பிரபந்தமாக அமைந்தது இது.

“வென்றியே வேண்டி வீழ்பொருட் கிரங்கி வேற்கணர் கல வியே கருதி, நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை யுடையேன்” என்றும் “சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத் தாழ்ந்தேன்” என்றும் தாமே அருளிச் செய்தபடி விஷயப்ரவண ராய்த் திரிந்துகொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார்தம்மை எம்பெருமான் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘விஷயங்களில் ஆழ்ந்து திரிகிற இவரை சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டித் திருத்த முடியாது, நம் அழகைக் காட்டியே மீட்கவேணும்’ என்று கொண்டு தன் அழகைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அதைக்கண்டு ஈடுபட்டு “வேம்பின் புழு வேம்பன்றி யுண்ணாது, அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்” என்னும்படி அவகாவித்தார்.

இவர் இப்படி தன்பக்கல் அவகாவிக்கக்கண்ட எம்பெருமான் “இப்போது இவர்க்கு நம்மிடத்து உண்டான பற்று மற்ற விஷயங்களிற்போலல்லாமல் ஸம்பந்த வுணர்ச்சியை முன்னிட்டுப்பிறந்ததாக வேணும்; இல்லையேல் இப்பற்று இவர்க்கு நிலைநிற்காதொழியினும் ஒழியும்” என்றெண்ணி எல்லாப்பொருள்களையும் விளக்குவதான திருமந்த்ரத்தையும் தனது ஸௌசீல்யம் முதலிய திருக்குணங்களையும் திருமந்த்ரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்ய தேசங்களையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக்கொடுக்க, அவரும் “வாடினேன் வாடி” என்று தொடங்கி எம்பெருமானாகந்தருளின இடமே பரம ப்ராப்யமென்று அதுபவித்தார்.

இங்ஙனம் அதுபவித்த ஆழ்வார்க்கு இவ்வதுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லுக்கைக்காக இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோக வேணுமெனக் கருதிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் இவர்க்கு ஜிஹாஸை பிறக்குர்ப்படி அதனுடைய தன்மையை அறிவிக்க, அறிந்தவிவர் அஞ்சி நடுங்கி “மாற்றமுள” என்னுந் திருமொழியிலே “இருபாடெரி கொள்ளியினுள் னெறும்பேப்போல்” “பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல்” “வெள்ளத் திடைப் பட்ட நரியினம்போலே” என்று தமது அச்சத்திற்குப் பலவற்றைத் தருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிக் கதறினர்.

இப்படி இவர் கதறிக்கதறி “பணியாயெனக் குய்யும்வகை பரஞ்சோதி!” என்றும், “அந்தோ வருளாய் அடியேற்குன் னருளே” என்றும் சொல்லி வேண்டின விடத்தும், சிறுகுழந்தை கள் பசி பசி யென்று கதறிபழுதாலும் அஜீரணம் முதலியவை கழிந்து உண்மையான பசி உண்டாமளவும் சோறிடாத தாயைப் போலே, எம்பெருமான் ‘இவர்க்கு முற்ற முதிர்ந்த பரமபக்தி பிறக் குமளவும் நாம் முகங்காட்டுவோ மல்லோம்’ என்று உதாவீரனா யிருக்க; ஒரு கூணமும் அவனைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாத ஆழ்வார் மிகுந்த தாஹங் கொண்டவர்கள் நீரிலே விழுந்து நீரைக் குடிப்ப தும் நீரை வாரி மேலே இறைத்துக்கொள்வதும் செய்யுமாபோலே, அவ்வெம் பெருமானை வாயாலே பேசியும் தலையாலே வணங்கியும் நெஞ்சாலே நினைத்தும் தரிக்கப்பார்த்தார்—திருக்குறந்தாண்டக மென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே.

தாஹம் அளவற்றதாயிருக்கச் சிறிது குடித்த தண்ணீர் த்ருப்தியை உண்டுபண்ணாமல் மேலும் விஞ்சிய விடையைப் பிறப் பிக்குமாபோலே, இவர் திருக்குறந்தாண்டகத்தில் அதுபவித்த அதுபவம் பழைய அபிரிவேசத்தைக் கிளப்பிப் பெரிய ஆர்த்தியை உண்டாக்கவே, “நின்னடியினை பணிவன் வருமிடரகல மாற்றே லினையே” என்று ஆர்த்தராய்ச் சரணம் புகுந்தார்—திருவெழு கூற்றிருக்கை யென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே.

அப்போதும் எம்பெருமான் இவருடைய அபேகதிதத்தைச் செய்து தலைக்கட்டிற்றிலன்; நம்போலியரை வாழ்விக்க இவ்வாழ் வார் முகமாக இன்னுஞ்சில திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிட்டேவணு மென்ற அவாவினால் வாளா இருந்திட்டான். சக்ரவர்த்தி திரு மகன் ஸமுத்ரா ராஜனைச் சரணம் புகுந்து வழிவிடவேண்டின விடத்தும் அக்கடலரையன் இறுமாப்பையே பாராட்டி முகங் காட்டாமல் அலகூழிஞ் செய்து கிடக்க, பெருமாள் சிறிச் சிவந்த கண்ணினராய் “సగరం శోషయిష్యతి—వాపమానయ సాల్మతీ! —పక్షాఢ్యం యున్దప్లవంగమాః” [ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி—சாப மாநய ஸௌமித்ரே—பதப்ப்யாம்பாந்து ப்லவங்கமா:] ‘இதோ இக் கடலை வற்றச்செய்து விடப்போகிறேன்—லக்ஷ்மண! சார்ங்கவில் லைக் கொண்டுவா—வாநரமுதலிகள் காலாலே நடந்து செல்லட்டும்— ஒரு கூணத்திலே இக்கடல் படுகிறபாடு பாருங்கள்’ என்றருளிச்

செய்து ஸமுத்ராஜனை அழிக்க முயன்றாப்போலே, இவ்வாழ்வாரும் 'நமது அபேக்ஷிதத்தை நிறைவேற்றாத எம்பெருமான் எதுக்கு? அவனுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளையும், அவன் உகந்து எழுந்தருளியிருக்கு மிடங்களையும் அழித்து விடுவோம்' என்று அவற்றை அழிக்கப்பார்க்கிறார் இச்சிறிய திருமடலிலே.

இஃது ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே யிருந்து பேசுகின்ற பிரபந்தமன்று; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் குடக்கூத்திலே அகப்பட்டு அன்னவனை அநுபவிக்கப் பெறாது வருந்தி மடலெடுக்கத் துணிந்த ஒரு பிராட்டியின் தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு அவளுடைய பாகரத்தாலே தனது தசையை வெளியிடும் பிரபந்தம் இது.

ஆழ்வார்க்குப் பிராட்டி தன்மை நேர்தற்குக் காரணம்—புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்கு முன் உலக மடங்கப் பெண் தன்மையதாதலும், ஜீவாத்மாவினது ஸ்வாதந்தர்ய மின்மையும் பாரதந்திரியமும் முதலியன.

நாயகன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டானாய், நாயகியும் தோழியுமாகப் பூக்கொய்து விளையாடவென்று புறப்பட்ட வளவிலே ஒரு வ்யாஜத்தாலே தோழியும் பிரிந்த ஸமயத்திலே நாயகனும் தெய்வ வசமாக அங்கே வந்துசேர, அங்கே அவனோடே கண்கலனியே கூட்டக்கூடி, ஊழ்வினை பிரித்தலால் உடனே பிரிவும் நேர்ந்திட, அந்த நாயகனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாத நாயகி அவனோடு கூடுதற்காகச் செய்யும் ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்திதான் மடல் எனப்படுவது. இஃது எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளை அழிப்பதாகச் சொன்னது எங்கனோ பெனில்;—(மடலுருகையாவது) நாயகனை ஒரு படத்திலே எழுதி, வைத்த கண்வாங்காமல் அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு புஷ்பம் சந்தனம் முதலிய போகத்துக்கு உரிய வஸ்துக்களை விஷமாக உதறித்தள்ளி ஊனும் உறக்கமும் உடம்புகுளிப்பது மின்றியே பனைமட்டையைக் கையிலே எடுத்துக்கொண்டு அதனால் உடம்பை மோதிக் கொண்டு தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு “இன்ன படுபாவி என்னைக் காக்கமாட்டாதே கைவிட்டான்; அவன் கண்ணற்றவன்; அவனிலும் விஞ்சின கொடியன் இல்லை; பல ஸ்தலங்களிலே அவன் ஸந்நிதிபண்ணி அடியாரைக் காக்கின்றா னென்பதும், ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களினால் பலரைக் காத்தான் என்பதும் முழுப்பொய்யான பேச்சுக்கள்”

என்று தெருவேறக் கதறிக்கொண்டு கேட்டாரெல்லாரும் நடுங்கும் படியும் இரங்கும்படியும் திரிந்துழல்வதுதான் மடலுருகையாவது. அப்படிப்பட்ட கொடிய காரியத்தைச் செய்வதானது எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபாதிகளை அழிக்கை என்னத்தட்டுண்டோ? ஒருவனுக்கு உள்ளவற்றை இல்லையென்பதிறே அழிக்கையாவது.

இப்படி கதறிக்கொண்டு தெருவிலே புறப்படுவதற்குப் ப்ரயோஜனம் யாதெனில்; இந்த ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தியைக்கண்டு ராஜாக்களாயுள்ளவர்கள் இவ்வார்த்தியைப் பொறுக்கமாட்டாத கருணையினாலே இருவரையும் கூட்டிவைப்பார்கள்; உறவு முறையாராவது கூட்டிவைப்பார்கள்; தோழிமாராவது கூட்டிவைப்பார்கள்; பழிக்கு அஞ்சி நாயகனேயாவது வந்து கூடுவன்; இவை யொன்றுமில்லையாகில் நாயகிதான் முடிந்து பிழைத்துப் போவன்—இவையாயிற்று மடலுர்தற்குப் பிரயோஜனங்கள்.

ஆழ்வார் இப்படி எம்பெருமானைப் பழித்துக்கொண்டு ஸாஹஸம் தோற்றத் தெருவிலே கிளம்பினாரோ? எனில்; இல்லை; “மடலுர்வன், மடலுர்வன்” என்று சொல்லி அச்சமுறுத்தின மாத் திரமேயன்றி அதை முடிய நடத்தினபாடிಲ್ಲ. நம்மாழ்வாரும் “மாசறு சோதி” என்ற திருவாய்மொழியிலே, “தோழி! உலகு தோறலர் தூற்றி ஆம் கோணைகள் செப்து குதிரியாய் மடலுர்துமே” என்றும், “யாம் மடலின்றித் தெருவு தோறயல் தையலார் நாமடங்காப் பழிதூற்றி நாடுமிரைக்கவே-யாம் மடலுர்ந்தும் எம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத் தாமடஸ்தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு குடுவோம்” என்றும் மடலுரப் புகுவதாக அச்சமுறுத்தினாரே யன்றி, அதனை அதுஷ்டாநபர்யந்தமாகச் செய்திலரிதே.

புருஷன் ஸ்த்ரீகளைக் குறித்து மடலுரலாமேயொழிய, ஸ்த்ரீ புருஷனைக் குறித்து மடலுரலாகாதென்று தமிழ்நெறியில் ஒருவரம்பு கட்டப்பட்டிருக்கிறது; “கடலன்ன காமத்தராயினும் மாதர், மடலுரார் மற்றையார்மேல்” என்றார் தமிழர்; அப்படியிருக்க, ஆழ்வார் பிராட்டி தசையை அடைந்து மாதரான பின்பு மடலுரப் புகுதல் பொருந்துமோ? என்று இங்கே ஒரு சங்கை உண்டாகக்கூடியதே; இதற்கு இவ்வாழ்வார்தாமே மேல் பெரிய திருமடலில், “மாணோக்கின் அன்னநடையார் அலரேச

ஆடவர்மேல், மன்னு மடலுராரென்பதோர் வாசகமும், தென்னு னாரில் கேட்டறிவதுண்டு, அதனையாம் தெளியோம் மன்னும் வட செறிவே வேண்டினோம்” என்று ஸமாதானம் அருளிச்செய்துள் ளமை அறியத்தக்கது. மடலெடுக்கை யென்பது ஆசைமிகுதியி னால் தன்னடையே உண்டாவதொரு ப்ரவ்ருத்தி; ஆசையை வரம் பிட்டுக்காக்க ஆராலும் முடியாது; அரசராணைக்குக் கட்டுப்படுமோ ஆசை! வேலியடைத்தால் நிற்குமோ வேட்கை? அளவுகடந்த வேட் கையின் காரியமாக விளையக்கடவதான மடலுருகையை ஆண்கள் தாம் செய்யலாம், பெண்கள் செய்யலாகாதென ஒரு வரம்புகட்டு வதானது ப்ரோமஸ்வபாவத்தின் போக்கை அறியாதவர்களுடைய செயலாமத்தனை யென்பது ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம்.

அஃது இருக்கட்டும்; “எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமான போது நம்மை நோக்கியருள்வான், நாம் பதறவொண்ணாது” என்று அதுஸந்தித்து குணதபவமே போதுபோக்கா யிருக்க வேண்டியதன்றோ ஸ்வரூப ப்ராப்தம்; அங்ஙனமிராமல் தாம் பதறி நூறு அதிப்ரவ்ருத்தி செய்ய நினைக்கைதானும் அவத்யமன்றோ! அறிலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸந்தானத்தில் சிறந்த மெய்யடியார்க ளென்று கொண்டாடப்படுகிற ஆழ்வார்கள் இப்படி மடலுர்வே னென்றல் முதலியன பேசுதல் மிகவும் பொல்லாங்கன்றோ? என் னில்; அன்று; ப்ராப்ய வஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிசயத்தினால் உண் டாகிற ப்ரவ்ருத்தியேயன்றி எம்பெருமானுக்குக் கெடுதலை விளைக்க வேணுமென்கிற கெட்ட எண்ணத்தினால் உண்டாகிற ப்ரவ்ருத்தி யல்ல; ப்ரோம பரவசர்க்கு இது அவத்யத்தை விளைக்கக்கூடிய தன்று. ஆனால், “இது கலக்கத்தினால் செய்யும் செயல்தானே, அஃ ஞான மூலமாக வருமவை ஒன்றும் ஆதரிக்கத் தக்கதன்றே” எனின்; “ஞானங்கனிந்த நலம்” என்றபடி ஞானபரிபாக ரூபமான பக்தி யின் காரியமாக ஸம்பவிக்கின்ற ப்ராப்தாப்ராப்த விவேக விரஹத் தால் வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்கள் எல்லாம் மிகவும் ஆதரிக்கத் தக்கனவேயாம். கருமமடியான அஃஞானத்தினால் வருமவையே வேறயம் என்று கொள்ளக்கடவது.

ஆனாலும், சேதநனிடத்து ஒருவகையான ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹியாத வலித்தோபாயத்தின் கார்பகரத்வத்திற்கு இந்த அதி

ப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிபந்தகமாக மாட்டாதோ? என்னில்; இந்த அதிப்ரவ்ருத்திதானும் ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் பண்ணின க்ருஷியின் பயனெனக் கருதத்தக்கதாம். “மயர்வற மதிநலமருளி னன்” “பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த, காரமர்மேனி நங் கண்ணன்” என்று—இப்படிப்பட்ட அதிப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேதுவான பக்தியைப் பிறப்பிக்குமவனும் வளரச் செய்பவனும் அவ் வெம்பெருமானுனாகவேயன்றோ சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையாலே பக்தி பரவச்யப்ரயுக்தமான நோன்பு நோற்கை, மடலூருகை முதலான அதிப்ரவ்ருத்திகளை உபாயபல மென்று பூர்வாசார்பர்கள் ஸித்தாந்தீகரித்தருளினர்.

அன்றியும், பலனைக் கடுகப் பெறவேணுமென்ற விரைவின் மிகுதியினால் கண்ணாஞ்சுழியிட்டு இத்தலைபடுகிற அலமாப்பெல்லாம் “நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படி படப்பெறுவதே!” என்று அவன் முகம் மலருகைக்கு உறுப்பாகையாலே நோன்பு நோற்கை மடலெடுக்கை முதலான அதிப்ரவ்ருத்திக ளெல்லாம் அவனுடைய முகமலர்த்திக்காகப்பண்ணும் கைங்கரியத்தோடொத்து உபேயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாய் விடுமென்றே அறுதியிடத்தக்கது. நிற்க.

திருமடல் ஒரே பாட்டு.

இச்சிறியதிருமடல் இலக்கணமுறைமைப்படி ஒரேபாட்டாகக்கொள்ளத்தக்கது. இதனை எளற, பாட்டாகக்கணக்கிட்டார் அப்பிள்ளையாசிரியர்; நாற்பது பாட்டாகக்கணக்கிட்டார் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன். அவர்கள் இப்படி பலபாட்டுக்களாகப் பிரித்துக்கொண்டது இலக்கண முறைமைக்கு இணங்குவதல்ல. மஹான்களாகிய அவ்வாசிரியர்கள் இலக்கண நெறிக்கு முரண்படுமாறு அங்ஙனே பிரித்துக்கொண்டதற்குக் காரணம் இன்னதென்பதை மேலே கூறுவோம். இஃது இலக்கண முறைமைப்படி ஒரேபாட்டென்பதை இப்போது விளக்கப் புகுகிறோம்;—

ஈற்றடி முச்சீரடியாகவும் மற்றையடி நாற்சீரடியாகவும்பெற்று, காய்ச்சீரும் மாச்சீர்விளச்சீர்களும் இருவகை வெண்டளைகளுங்கொண்டு மற்றையச்சீரும் தளையும் பெருமல், நாள் மலர் என்ற ஓரசைவாய்பாடுகளுள் ஒன்றினாலாவது, காசு பிறப்பு என்ற ஈரசைவாய்பாடுகளுள் ஒன்றினாலாவது முடிந்து, ஒரு விகற்பத்தாலாயி

வும் இருவிகற்பத்தாலாயினும் வருவது வேண்பா என்று பொதுப் பாடக்கூறி, இரண்டடியால் வருவது குறள்வேண்பா வென்றும், மன்றடியால் வருவது சிந்திடல் வேண்பா வென்றும், நான்கடி நாய் இரண்டாமடியின் இறுதிச்சீர் முதலிரண்டடிகளின் எதுகை யையுடைய தனிச்சொல்லாய் வரநிற்பது நேரிசை வேண்பா வென்றும். நான்கடிளாய்த் தனிச்சொல் இன்றி வருவது இன்னிசை வேண்பா வென்றும், ஐந்தடிமுதல் பன்னிரண்டடியளவும் வருவது பஃரோடை வேண்பா வென்றும், பன்னிரண்டடிக்கு மேற்படிந் கலிவேண்பா வென்றும் விசேஷித்து யாப்பிலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளமைபால் திருமடல்களிரண்டையும் கலிவேண்பா யாகக்கொண்டு ஒவ்வொரு மடலையும் ஒவ்வொரு பாட்டாகவே கொள்ளவேண்டும். திருமடல்களிரண்டிலும் முற்றும் ஒரே எதுகை யாக அமைந்தமையும் சுற்றடி முச்சீராக முடிந்துள்ளமையும் நன்கு நோக்கத்தக்கது.

சங்கத்துச் சான்றோர் இயற்றிய பன்னிரு பாட்டியல் என்ற இலக்கணநூலில் இனயிபலில் மடலிலக்கணஞ் சொல்லுமிடத்து, “பாட்டுடைத் தலைமகனிபற்பெயர்க் கெதுகை, நாட்டிய வேண் கலிப்பாவதாகி.....காமங் கவற்றக்கரும்பனைமடன்மா, ஏறுவராட வர் என்றனர் புலவர்.” என்றதும், “இவ்வாறு வந்தன மங்கையர் கோன் அருளிச்செய்த பெரிய திருமடல் சிறிய திருமடல் என்பன” என்று அதன்கீழ் விவரணங் காட்டியிருப்பதும் அறியத் தக்கன.

“அறப்பொருள் வீடெனு மம்முக்கூற்றின் திறங்கடிந் தரி வைவர் திருத்துறு மின் மயமெனக் கலிவேண் பாவாற்றலைவன் பொபரெதுகையினிற் பேசுதல் வளமடல்.” என்ற இலக்கண நூலுளக்கமும் அறியத்தக்கது.

வச்சணந்திமாலை பென்னும் வேண்டாப் பாட்டியற் செய்யு ளியலில் மடலிலக்கணஞ்சொல்லவந்த “உற்றவறம் பொருள் வீடெள்ளியுயர்த்தின்பம், பொற்றொடி காதற்பொருட்டாகப்— பெற்றி, யுரைத்த கலிவேண்பா மடலிறைவனெண்பேர், நிறைத்த வெதுகை நிறுத்து” என்ற வேண்பாவும் உணரத்தக்கது. இன் னும் இவ்விஷயத்தைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாமென்று இவ்வளவிலே நிற்கின்றோம்.

ஆகவே திருமடல்களைப் பலபாட்டுகளாகப் பிரித்தல் இலக்கண முறைமைக்கு எவ்வகையாலும் இணங்காதாயினும், வேதாந்த தேசிகனும் அப்பிள்ளையும் பலபாட்டாகப் பிரித்துக்கொண்டது ஒளசித்யம் (உச்சித்) என்கிற பிரமாணத்தின்படி ஒருவாறு பொருந்தக்கூடும். அதாவது - ஆழ்வார்களருளிய தமிழ் வேதத்திற்கு நாலாயிரம் என்ற திருநாமம் நாடெங்கும் வழங்கி வந்திருக்கின்றது; ஏற்றக்குறைவின்றிச் சரிசமமாக நாலாயிரம் பாட்டுக்கள் உள்ளனவாகக் காட்டவேண்டுமென்கிற திருவுள்ளம் ஆவ்வாசிரியர்கட்கு உண்டாயிற்று; ஸ்ரீ தேசிகன் இராமாதுச நூற்றந்தாதியை யுஞ் சேர்த்து நாலாயிரமாகக் கணக்கிடத் திருவுள்ளம் பற்றினர்; அப்பிள்ளை அந்த நூற்றந்தாதியைத் தவிர்த்து நாலாயிரமாகக் கணக்கிடக் கருதியருளினர். திருமடல்களை ஒவ்வொரு பாட்டாகக் கொண்டால் இவர்களுடைய திருவுள்ளம் நிறைவேறுதற்கு அவகாசமின்றியிருந்தது. இரண்டு திருமடல்கள் தவிர மற்ற திவ்யப்ரபந்தங்கள் இருபத்திரண்டில் ஈனசு பாட்டுக்கள் மாத்திரமே தேறுகின்றன. இராமாதுச நூற்றந்தாதியின் நூற்றெட்டுப் பாட்டுக்களையுங் கூட்டிக்கொண்டால் ஈனசு பாட்டுக்கள் தேறுகின்றன. ஆகவே, நாலாயிரத்திற்கு நூற்றுப்பதினெட்டு பாட்டுக்கள் தேவைபாயின. அதற்காகச் சிறிய திருமடலை நாற்பது பாட்டாகவும் பெரிய திருமடலை எழுபத்தெட்டு பாட்டாகவும் பிரித்துக் கொண்டு பூர்த்தி செய்தருளினர் தேசிகன். நூற்றந்தாதியை பொழிய நாலாயிரம் கணக்கிடத் திருவுள்ளங்கொண்ட அப்பிள்ளைக்கு உலக பாட்டுக்கள் தேவைபாயின. அதற்காக அவர் சிறிய திருமடலை எழுபத்தெட்டு பாட்டாகவும், பெரிய திருமடலை கசுஅற, பாட்டாகவுங்கொண்டு கணக்கிட்டுப் பூர்த்தி செய்தருளினர்.

[“ஸ்திதஸ்ய கதிச் சிந்தநீயா”] உள்ளதற்கு ஒருவழி விடவேண்டும் என்ற நீதியை யடியொற்றி இங்ஙனே ஒரு ஸமாதானம் காட்டினோமென்க.

இலக்கணப்படி திருமடலை ஒரே பாட்டாகக் கொள்வதே ஏற்கும். இப்படியாகில், இருநூற்றுச்சொச்சம் பாட்டுக்கள் குறைதலால் நாலாயிரம் என நாடெங்கும் வழங்குவது சேருமாறு எங்ஙனே பெண்ணில்; உலகத்தில் ஒரு பெரிய தொகைக்குச் சில எண்கள் குறைந்தாலும் பெரிய தொகையை யிட்டே வழங்குவதுண்டு;

நாலாயிரக்கணக்குக்கு நூறு இருநூறு குறைந்தாலும் நாலாயிர மென்றே வழங்கலாம். [உதாரணம்.] நம் ஆழ்வார்கள் “வாண ஸாயிரந்தோள் துணித்த” என்றும் “இண்டவாணனீரைஞ்ஞாறு ஸ்தோள்களைத் துணித்த” என்றும் அருளிச்செய்துள்ளமை அனை வருமறிவர்; பரமசிவன் பிரார்த்தனையால் பாணாஸுரனை நீ நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் எம்பெருமான் விட்டருளினனென்பது ஸ்ரீ பாகவதாதிகளில் ப்ரவசித்தம். இனி, கீழ்க்குறித்த ஆழ்வார் பாசுரங்களுக்கும் இப்புராண வரலாற்றுக்கும் ஐககண்டியம் பண் ணப்புக்கால், ஆயிரத்துக்கு நாலேந்து குறையினும் ஆயிரமென்றே சொல்லலாமென்று அனை வரும் அங்கீகரிக்கவேண்டுமே. இனி திரு வாய்மொழி ஆயிரத்து நூற்றிரண்டு பாட்டாயிருக்க, ஆழ்வார் தாமே “குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஓராயிரம்” என்று பல விடங்களிலும் அருளிச்செய்தது சேரும்படி எங்ஙனே? பெரிய திருமொழி ௧௦௮௪ பாட்டாயிருக்க, “பொங்குபுகழ் மங்கையர் கோனீந்த மறைபாயிரம்” என்றது எங்ஙனே? நூற்றெட்டுப் பாட்டுக்களமைந்த பிரடந்தத்தை “இராமாநுச நூற்றந்தாதி” என்கை சேரும்படி எங்ஙனே? ஆயிரத்தெட்டுச் சீலாகங்களமைந்த ஸ்தோத்ரத்தைப் பாதுகாஸஹஸ்ரம் என்றும், எழுபத்தினான்குச் சீலாகங்களமைந்த ஸ்தோத்ரத்தை யதிராஜ ஸப்ததி என்றும் சொல்வது எங்ஙனே? என்றிப்படி பலவற்றையுமெடுத்துக்காட்டிக் கீட்பார்க்கு—ஆயிரத்துக்கு நூறுஐம்பது மிகுந்தாலும் ஆயிர மென்றே வழங்கலாமென்றும் நூற்றுக்குப் பத்து எட்டு மிகுந்தா லும் நூறென்றே வழங்கலாமென்றும் மறுமொழி புரைத்தலில் மயங்குவாரில்லையே.

இவ்வுதாஹரணங்களால், ஸ்வல்பம் ஏற்றத்தாழ்வு அகிஞ்சித் தாம் என்பது நன்கு விளங்கும். இவ்வகையில் நாலாயிரமென்ற ப்பவஹாரம் நன்கு பொருந்தத் தடையில்லை பென்றுணர்க.

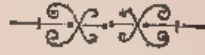
இங்ஙனம்:

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராரியதாஸன்.

ஐ ஹரிவம்சம் விஷ்ணு பர்வத்தில் ௧௮௫ - ஆவது அத்தியாயத்தில் இரண்டு கைகளோடு விட்டருளினதாக வரலாறு காண்கிறது; பிரகிருதத் தில் இரண்டு வகையும் துல்யம்,

சிறிய திருமடலின் தனியன்.

(பிள்ளை திருநறைப்பூரையர் அருளிச்செய்தது.)

நேரிசை வேண்பா.

முள்ளிச் செழுமலரோர் தாரான் முளை மதியம்
கொள்ளிக்கென் னுள்ளங் கொதியாமே—வள்ளல்
திருவாளன் சீர்க்கலியன் கார்க்கலியை வேட்டி
மருவாளன் தந்தான் மடல்.

பதவுரை.

செழு முள்ளி மலர் ஓர் தாரான்	{ செழுமை தங்கிய முள்ளி மலர்களி னாலாகிய ஒப்பற் றமாலையை அணி ந்து கொண்டிருப் பவரும்,	கார் கலியை வேட்டி	{ அஜ்ஞாநதோஷத் தை ஒழித்தவரு மான
வள்ளல்	{ (ஸ்ரீஸூக்திகளை அளவறத் தந்தரு ளுகையாலே) மிக்க உதாரரும்,	சீர்கலியன்	{ ஸ்ரீ திருமங்கையாழ் வார்
திரு ஆளன்	{ ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ யை ஆள்பவரும்	முளை மதியம் கொள்ளிக்கு என் உள்ளம் கொதியாமே	{ உதிக்கின்ற சந்திர னாகிய கொள்ளி யிலே என் நெஞ்சு பரிதபி யாதபடிக்கு
மரு வாளன்	{ பொருந்திய வாளை யுடையவரும்	மடல்தந்தான்	{ திருமடல் பிரபந்தத் தை அருளிச் செய்தார்.

* * *—முளைத்தெழுகின்ற சந்திரனைவிரஹிகள் கண்டவாறே
'இவன் சந்திரனல்லன், சண்டனேயாவன்' என்று நிச்சயித்துக்
கொள்ளியைக் கண்டாற்போலே குடல் குழம்பிக் கொதிப்பார்கள் ;
அப்படிக்கொதிக்க வேண்டாதபடி திருமங்கையாழ்வார், விரஹதாப
ஹரமான இத்திருமடலினும் திவ்யப்பிரபந்தத்தைத் தந்தருளி
னார் என்கிறது. உலகத்தில் விஷயாந்தரங்களில் ஈடுபட்டவர்கள்

நம் அபிமத விஷயத்தைப் பிரித்து “சந்திரனைக் கண்டு எப்படி தாபமெய்து வார்களை, அப்படியே பகவத் விஷயத்தி லீடுட்டவர்களும் எம்பெருமானாகிற தலைமகனைப் பிரிந்தகாலத்து, சந்திரனைக் கொள் ளியாகவே கருதித் தபிக்கப் பெறுவார்களென்பதை “போந்த டெண்டிங்கள் கதிர்கடமெலியும்” என்ற இவ்வாழ்வார் பாசரத்தா லும், “மேவுதண்மதிபம் வெம்மதிபமாலை” என்ற நம்மாழ்வார் பாசரத்தாலும் அறிக. இங்கு முனைமதிபமென்று சந்திரனை எடுத்தி யுக்கறிபது—விரஹத்தின் தாபத்தை விளைக்கவல்ல * மல்லிகை கமழ் தென்றல்முதலிய மற்றெல்லாப் பொருள்கட்டும் உபகஷ்ண மான்க. இனி நாம் எம்பெருமானைப் பிரிந்து சந்திரன் முதலிய பல பாதக (ஶுஷ்) பதார்த்தங்களினால் வருந்தவேண்டாதபடி ஆழ்வார் திருமடலை நமக்கு உபகரித்தார் என்றவாறு. எனவே, அந்திருமடலை ஒருகால் அதுஸந்தித்தவாறே எம்பெருமான் அஞ்சி யுதிங்கி அரைகுலைத் தலைசூலைப் ஓடிவந்து முகங்காட்டியருள்வா னைநபாவே பகவத் விரஹமும் விரஹதாபமும் ஒன்றும் நமக்கு மரிடப் பரஸுத்தியில்லை பென்றதாயிற்று.

திருமங்கைபாழ்வாரைப் போலவே கனத்த பகவத்காமமுடை யவரால் இப்பாசரம் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகக் கொள்க.

முள்ளிச் செழுமலரோர்தாரான்—கலிபனுக்கு முள்ளிப்பூமலை யாடுக்கு வற்ற மாலை போலும். இப்போது அர்ச்சாவதாரத்தில் (மதுரைகரையில்) முள்ளிச்செழுமலர்த்தார் வடிவமான திவ்யாபாணம் ஸ்ரீ வர்ணமயமாக உள்ளமை உணர்க.

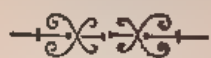
தாமரை என்னும் பொருளதான முளரி என்னுஞ் சொல் முள்ளியென மருவிற்றென்று கொண்டு தாமரை மாலைபயணிந் தான் வரென்று பொருள் கூறுவாருஞ் சிலருளர்.

“மலரோ தாரான்” “மலரோர்தாரான்” “மலரோன் தாரான்” என்பன பாட பேதங்கள்.

மதிபம்=அம்—சாரிடை. [கார்க்கலியை வேட்டி.] கார்— அருள்; அதாவது அஜ்ஞானம். வேட்டி என்பதை வினையெச்ச மாகக் கொண்டு உரைத்தனு மொன்று.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

இத்திருமடலின் தாத்பர்யஸங்க்ரஹம்.

[இத்திருமடல் மற்றப்பிரபந்தங்களைப்போல நாலடி கோண்ட பாட்டுடைத்தல்லாமல் மிக நீண்டதோர் பிரபந்தமாய் முடிதும் ஒரே வாக்கியார்த்தமாயிருப்பதனால், கண்டம் கண்டமாக நாம் உரையிட்டுக் கொண்டு போவதில் ஆங்காங்கு பதப் பொருள்கள் ஏற்பட்டாலும் அகண்ட வாக்கியார்த்தம் நெஞ்சிற் பதிவது அரிதாயிருக்கு மாகையாலே அக்குறை நீங்க, ழலத்தைப் பெரும்பான்மை தழவி இப்பிரபந்தத்தின் ஸாரமான தாத்பர்யம் இங்கே எழுதப்படுகின்றது—கற்போர்த்தம் மனம் தெளிய.]

எம்பெறுமானது பத்தினியாகையாலே 'பூமிப்பிராட்டி' என வழங்கப் பெறுகின்ற இந்நிலமகள் ஸ்திரீகளுக்கு உரிய லக்ஷணங்களை நன்றாக வுடையளாயிருக்கின்றாள்; எங்கனென யெனில்;—துனியில் கறுத்த இரண்டு கொங்கைகளை யுடையராயிருப்பர் மாதர்கள்; இந்நிலமகளும், மேகங்கள் படியப்பெறுவதனால் கறுத்த சிகரத்தை யுடையனவான திருமாலிருஞ்சோலை திருவேங்கடமெனும்இரண்டு சிறந்த திருமலைகளைக் கொங்கைகளாகக் கொண்டிருக்கின்றாள்; மாதர்கள் சிறந்த ஆடையை அணிவார்களே; இந்நிலமகளும் கடல்தன்னை வஸ்த்ரமாக அணிந்து கொண்டிரா நின்றாள்; மாதர்கள் ஒளிமிக்கதொரு சுட்டியை நெற்றிக்கு அணிபாகக் கொள்வார்களே; இவளும் சூரியனைச் சுட்டியாக வுடையாள்; மாதர்கள் ரத்நஹாரங்களையணிந்த மார்பையுடையராயிருப்பார்களே; இவளும் கலக்கத்தாலும் மணிகளைக் கொழித்துக்கொண்டு வருதலாலும் செம்மை பொருந்திய வெள்ளநீரை யுடைய ஆறுகளை ஆரம் பூண்ட மார்பாக வுடையாள்; மாதர்கள் கரிய கூந்தல் முடிபை யுடையராயிருப்பார்களே; இவளும் நீர் கொண்டெழுந்த காள மேகங்களைக் கூந்தலாக வுடையாள்; குலமாதர் கட்டுங்காவலுமாயிருப்பார்களே; இவளும் ஆவரண ஜலத்தையே தனக்குக் காப்பாகவுடையாள்.

ஆக இவ்வகைகளாலே ஸ்திரீகட்கு உரிய லக்ஷணங்கள் அமையப் பெற்றுள்ள இந்நில மகளிடத்து வாழ்கின்ற மனிசர்களால் சொல்லப்படுகின்ற புருஷார்த்தங்கள்—தருமம், அர்த்தம், காமம் என மூன்றேயாம். இவற்றுள் பிரதானமான காம புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றவர்கட்கு மற்றையிரண்டு புருஷார்த்தங்களும் எளிதில் பெறப் பட்டனவாம்.

இப்பொழுதுதவிர மோகூதமென்றொரு நான்காவது புருஷர்த்த நிருப்பதாகச் சிலர் கூறுவது விவேகமற்ற கூற்றேயாம். மோகூதம் என்கிறார்கள் மோகூதமென்றொரு பரோகூத புருஷர்த்தமாக நாம் சொல்லவே மாட்டார்கள் இதனை நீங்களே நன்கு பரிசீலித்து கொள்ளுமாறு நான் விவரிக்கின்றேன், கேளுங்கள் :—

மோகூதத்துக்குப் போகிறவர்கள் ஸூர்ய மண்டலத்தைப் போய் மெய்யாக அநுபவித்துப் போவதாம்; அந்த ஸூர்யன் ஒற்றைப்பக்காத் தெரிவிருப்பவனாம்; அத்தேருக்கு ஏழு குதிகைகள் முடியுள்ளனவாம்; அக்குதிகைகள் மேக மண்டலத்தில் ஸஞ்சயமானவாம்; மிகத்தாழ்ந்த நிலத்திலே இருந்துகொண்டு நம்மாற் றவர்களைக் காணவுமொண்ணாத அந்த ஸூர்ய மண்டலத்தைப் போய் மெய்யாக ஒருவன் போவதென்பது எவ்வளவு பொருத்தமான அபிப்பிராயென்பதை நீங்களே விமர்சிக்கலாம்;

அவ்வழியே போனவர்கட்கு மீட்சியில்லாத ஒரு வைகுந்த மண்டலம் உண்டுகின்றதாம்; அதில் ஆராவமுதம் அநுபவிக்கப்படுகின்றதாம்; இதுதான் மோகூத புருஷர்த்தமாம். இத்தனையும் அநுபவிப்பவர்களைப் பையன்றி இப்படியும் ஒன்று இருக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இல்லை.

அப்படியாட்ட மோகூதமொன்று உள்ளதாகவே வைத்துக் கொள்ளும். இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ஸகல குணங் கொண்ட ஒரு விளங்குமிடமான அர்ச்சாவதாரத்தை விட்டு விடுவதாய்? இல்லையோ? என்று ஸந்தேஹித்தற்கிடமான அம்மாதிரி நினைப்பற்றுவதும் ஒரு பொருளோ? முயலை விட்டுக் கொண்டுத் தொடர்ந்து செல்வதோடொக்குமன்றோ அஃது.

[அநுபவரஸத்தில் ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே நின்று அரு பரிபெயர்ந்தான்; இனி மேலுள்ள தெல்லாம்—க்ருஷ்ணவதாரத்தில் அருபவரிலே ஈடுபட்டு அன்னவனை அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே அநுபவித்த துணிந்த ஒரு பிராட்டியின் பாசரத்தாலே தமது உயர்வான பரிபெயர் பெறுகிறபடி.]

பாசரங்காரீர்! எனக்கு நேர்ந்ததொரு அவஸ்தையைச் சொல் லாமல் மெய் கொளுங்கள்; நான் உலகத்தில் ஸம்ஸாரவாழ்க்கைப் பிழைகள் செய்கிறபடியே தலைமயிர் முடியை எடுத்துக்கட்டிக் கொண்டு அழிந்துகொண்டு அரையிலே மேகலை தரித்துக் கண்ணிலே ஸுயம்மயிர் இப்படி அலங்காரங்கள் செய்துகொண்டு பந்தடிக்கும்

விளையாட்டிலே ஊன்றியிருந்தேன் ; இருக்கையில், தாமரைக் கண்ணொன்றைப் போப்பெற்று நெருவன் அனைந்தும் பாரிப்பதைப் பறைந்துகொண்டு “ இக்கூத்துக்குத் தாரிப்பதைத் தம் பெண்டிரும் இத்தெருவே உண்டோ ? ” என்று ரொலலிக்கொண்டு குடக்கூத்தாடா நின்றமைகண்ட பெண்டிர்களுள்ளாரும் “ அடி பாகால நாயகி ! குடக்கூத்துக்காண நீயும் வரமாட்டாயோ ! ” என்றழைக்க, போராத காலம்வலிதாபிரந்தபடிபால் நானும் சடக்கென வெழுந்து அங்கே சென்றேன் ;

சென்றதும் மேனிநிறமழர்ந்தேன், கைவளைகள் கழன்றொழியப் பெற்றேன் ; பரிபஹிதபார்கள் சொல்லுமதைக் காதுகொடுத்துக் கேட்கமாட்டாத நிலைமையளாயிடுமென் ; அறிவென்பது அடியோடே போயிற்று ; சரீரம் ஒழிந்தால் ஆறியிருக்கலாமே ; அதுவும் ஒழிந்ததில்லை ; பெதைமை மிக்கது ; இங்ஙனையான என்னை எந்தாய் கண்டு வருந்தி எப்படியாவியுமென்னைத் தெளிவிக்க வேண்டி பாகாத ஸ்ரீபாததூளியைக்கொண்டு காப்பிட்டாள் ; செங்குறிஞ்சிமாலையை நிரூபகமாகவுடைய சாஸ்தி என்னும் தேவதாந்தரத்திற்கு ஓர் அஞ்ஜலியும் செய்தாள் ; அத்தனை செய்தும் என்மனோவியாதி தீரவில்லை ; பிடித்த பைத்தியம் கழியவில்லை ; மோனமேனிநிறம் மீண்டதில்லை ;

இங்ஙனமாக நான் தளர்வுற்றிருக்கும்படிபைக் கண்ட சில பழங்கதை யுணர்ந்த பாட்டிமார்கள் வந்து சேர்ந்து ‘ ஐயோ, குறிசொல்லுங் குறத்திபை வரவற மத்துக் குறி கேட்கலாமே ; போப்க்கு நிதானம் வெளிப்படுமே ; இது கைகண்ட உபாயமாயிற்றே ! ’ என்று சொல்ல ; அவ்வளவில் ஒரு குறத்தி தானாகவே வந்து சேர்ந்து தைவானிஷ்டையாக ஒரு சிறு முறத்திலிருந்து சில நெற்களை யெடுத்துக் குறிபார்த்து லீவ்வையடைந்து விதிர்விதாத்து மயிர்க்கூச்செறிந்து கையைமோந்துபார்த்து தாமதமாயிரமேத்த நின்ற நாராயணனைச் சிந்தித்து அவனது காளமேகத்திருவுருவையும் வலங்கையாழியிடைங்கைச்சங்கையும், தொளினைமேலும் நன்னார் பின்மேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளினைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய் மாலையையும் அபிநயித்துக்காட்டி, பிறகு வாய்திறந்து “ அம்மனைமீர் ! நீங்கள் சிறிதும் அஞ்சவேண்டா ; ஏதோ வொரு புதுத்தெய்வம் உங்கள் பெண்ணைத் தீண்டி நோய்செய்யவில்லை ; நோய்செய்த தெய்வத்தை நானறிந்தேன் ; உங்கட்குத் தெரியச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் ;

இவ்வுலகத்தை அளந்த வனும், இலங்கையைப் பாழ்படுத்தின வனும், குன்றமெடுத்துக் கல்மாறை காத்தவனும், அமரர் அமுத முண்ணக் கடல் கடைந்தவனும் எவனோ அவன்—ஊரிலுள்ள பசுக்களை யெல்லாம் மேய்த்தும் உலகங்களை யெல்லாம் பிரளயங் கொள்ளாதபடி ஒருகால் திருவயிற்றிலே வைத்து கோக்கியும் பின்பு விவளியிட்டும் இத்தனை செய்தும் த்ருப்திபெறுதவனாய் இன்னும் நானது குணங்களை விளங்கச் செய்ப வேண்டித் திருவாய்ப்பாடியிலே வெண்ணெய்களவுகண்டு அக்குற்றத்திற்காகக்கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் உரலோடே கட்டுண்டவனாயும், காளிபநாகத்தின் கொழுப்பை யடக்கினவனாயும்; சூர்ப்பணகையின் காதையும் மூக்கையும் யறுத்து அவளது தமைடனான கரணைப் பேர்க்களத்திலே நரக வேதனையதுபவிக்குமாறு பங்கப்படுத்திக்கொன்றொழித்தவனாயும், பிராட்டிக்காக இராவணனது தலைகளை யறுத்தொழித்தவனாயும், ராசிங்கவுருக்கொண்டு இப்பணியனுடலப் பிளந்தவனாயும், மாவலிகையில் கோற்று ழவுலகளந்தவனாயும், கூர்மநுரியாக மந்தரகிரியைத்தாங்கி வாசுகியினால் கட்டைக் கடைந்தவனாயும், திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துள்ளவனாயும், ஸ்ரீகஜேந்தராமுவாணுக்கு முதலையால் நேர்ந்த இடரைக்கொந்தவனாயும், ஆயிரம் திருநாமமுடையனாயும் ப்ரஸித்தனாயோ நின்றானன்றோ; அப்பெருமான் தான் உங்கள் பெண்ணை இப்பாடுபடுத்தினவன்” என்று கூறினன்;

அங்ஙன் சொல்லக்கேட்ட என் தாய் ‘அம்மா! வேறு தேவதாந்தரமொன்றுமன்றே இந்நோப் செய்தது; அவ்வெம்பெருமான் தானே; அவனையாகில் தன்னடியாளான இவனுக்குத் திருத்துழாய்ப் பிரசாதம் தந்தருளாதொழிவனோ; தந்தே தீருவன்’ என்று சொல்லிவிட்டு விசாரமற்று ஸ்ஷ்கார்ப் பரையாயொழிந்தாள்:

அவன் குடக்கூத்தாடும்போது அவனது காரார்ந்த திருமேனி பைக்கண்டதுமுதல் நான் நிலைதடுமாறி வாய்பிதற்றி விகாரமுற்றேன்; இந்நிலைமையிலே வாடைதானும் வந்து வீசி விரஹத்தால் மெலிந்து கிடக்குமென்னுடலைத் துன்பப்படுத்துந் திறம் சொல்லி முடியாது; கையிலே மடலைக்கொண்டு தெருவேறப் புறப்படத் துணிவுடையனாயினும் யாரோனுஞ் சிலர் நிறக்கேடான வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பழிப்பார்களே யென்றிட்டு அங்ஙன் புறப்பட்டாது வள்ளா இருந்திட்டேன்;

இனி அவனுக்குத் தூது விடுவோமென்று பார்த்து வேறொரு அதுகூலரையுங் காணாமையாலே நெஞ்சுதன்னையே அழைத்து 'நெஞ்சே! நீ எனக்காக மணிவண்ணன் பக்கலிலே சென்று திருத் துழாய்ப் பிரசாதம் கெள்; தருகிறேன் தாமாட்டேன் என்பதில் ஏதாவது ஒரு பதில் வார்த்தையை அவன் சொல்லும்படி நான் சொல்லியனுப்புகிற சொல்லே அயலாருடைய காதில் பாதபடி ரஹஸ்யமாக நீ சொல்லு; அதுகேட்டு அவன் அன்புதோற்ற விசாரித்தாலும் சரி; அந்த ஸங்கதியே நமக்குத் தெரியாதென்று திரஸ்கரித்தாலும் சரி; ஏதோ ஒரு பதிலைத் தெரிந்துகொண்டு அவ்விடத்தில் தாமதித்து நில்லாமல் கடுகவந்து சேர்ந்திடு' என்று சொல்லிப் போகவிட்டேன். போன அந்நெஞ்சு என்னை மறந்து அக்கடல்வண்ணனிடத்தே ஆழ்ந்தொழிந்தது. என்னிடத்துப் பொருமையுடையரான ஊராருடைய எண்ணமே பலித்ததாயிற்று. என் நெஞ்சே எனக்கு உதவாதிருக்க வேறு பார் எனக்குத் துணைபுரிவார்? என்னைப்பற்றிக் கவலை கொள்வாரோ கிடையாது. நெருப்பினருகில் வைத்த மெழுகுபோலே இற்றுப்போகாரின்றது என் ஆத்மாவஸ்து. ஊரெல்லாம் துஞ்சினாலும் இக்கண்கள் உறங்குகின்றன. அவனை மறந்தாகிலும் பிழைக்கலாமே நான், அப்படி மறக்கவும் மாட்டாதே அவனது காமங்களைப் வாய்வெருவிக் கொண்டிராரின்றேன்.

“நாயகன் தானேவந்து சேருகிறான்; சிறிது ஆறியிருக்க வேண்டாவோ? இப்படியும் பதறலாமோ?” என்கிறீர்களோ? நன்று சொன்னீர்கள்; கடல்போல வளர்ந்த காமத்தை யுடைபவர்கள் நன்மை தீமைகளை யுணர்ந்து அடங்கியிருக்கக்கடவர்களோ? வாஸவதத்தை யென்று ப்ரலித்தையான ஒருத்தி தனது தோழியைக் களையெல்லாம் விட்டொழிந்து விலங்கிட்டிருந்த வத்ஸராயன் பின்னே தெருவேறப் புறப்பட்டுப் போனாளே, அவளை இகழ்ந்தார் ஆரேனுமுண்டோ? அவளைப்போன்ற துணிவு உடையளான எனக்கு இத்துணிவுக்குப் பதிக்காடிபாக ஸ்வரூபசிதை பண்ணுகிறவர்கள் எனக்குத் தலைவரல்லர்; அவர்களது சொல்லை நான் பேணமாட்டேன்; பின்னே என் செய்வெனென்றால்,

அவனுடைய திருமேனியை ஸேவித்துக் காதல் தீரே வண்டித் திருவேங்கடம் முதலிய திருப்பதிகள் தோறும் துழைந்து அவனுடைய குணக்கேட்டை விளக்க வல்ல தூதன ஸஹஸ்ரராமங்களைப் பேசிக்கொண்டு, இகழ்வாருடைய பேச்சுக்களை மதியாமல் தெருவேற மடலூர்ந்து செல்வெனத்தனை—என்று தலைக்கட்டிற் றாயிற்று.

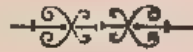

ஸ்ரீ :

திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சிறிய திருமடல்.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
எழுதிய திவ்யார்த்த தீபிகையேன்னும் விரிவுரையுடன் கூடியது.]

நூற்றைம்பத்தைந்து அடிகள் கொண்ட

கலிவேண்பா.

காரார் வரைக்கோங்கை கண்ணார் கடலுக்கை
சீரார் சுடர்ச்சுட்டி செங்கலுழிப் பேராற்றுப்
பேரார மார்பிற் டெருமா மழைக்கூந்தல்
நீரார வேலி நிலமங்கை யென்னுமிப்
பாரோர் சொலப்பட்ட முன்றன்றே அம்முன்னும்
ஆராயில் தானே அறம்பொரு ளின்பமென்று—

பதவுரை.

கார் ஆர் வரை கொங்கை	மேகங்கள் நிறைந்து படியப் பெற்ற (திருமாலிருஞ் சோலையும் திரு வேங்கடமுமா கிற) திருமலைகளை முலையாக உடை யளையும்,	செம் கலுழி பேர் ஆறு பேர் ஆரம் மார்பின்	சிவந்து கலங்கி யுள்ள பெரிய ஆறுகளை சிறந்த ஹாரம்பூண்ட மார்பாக உடைய ளாயும்,
கண் ஆர் கடல் உடுக்கை	இடமுடைத்தான [விசாலமான] கடலைச் சேலையாக வுடையளாயும்,	பெரு மா மழை கூந்தல்	பெருத்துக் கறுத்த மேகங்களைக் கூந் தலாக வுடையளா யும்,
சீர் ஆர் சுடர் சுட்டி	(ப்ரகாசமாகிற) சிறப்புப் பொருந் திய ஸூர்யனைச் சுட்டியென்னும் ஆபரணமாக வுடையளாயும்,	ஆரம் நீர் வேலி	ஆவரண ஜலத்தைக் காப்பாகவுடைய ளாயுமிருக்கிற,
		நிலம் மங்கை என்னும் இ பாரோர்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி யென்று சொல் லப்படுகிற இந் நிலவுலகத்திலே உள்ளவர்களால்

சொல்ப பட்ட	{ கூறப்படுகின்ற (புருஷார்த்தங் கள்)	அ மூன்றும் ஆராயில்	{ அம் மூன்று புரு ஷார்த்தங்கள் எவை யென்று ஆராய்ந்தால்,
மூன்று அன்றே	{ மூன்றேயாம்;	அறம் பொருள் இன்பம் என்று	{ தர்மம் அர்த்தம் காமம் என்பன வாம்;

* * *—“காரார்வரைக் கோங்கை” என்று தொடங்கி “நீராவேலி” என்னுமளவும் பூமிப்பிராட்டியை வருணிப்பதாம். பூமிப்பிராட்டியின் வருணனைக்கு இப்போது இங்கே என்ன பரஸக்தி என்னில்; புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லக் கருதினராகை பாலே அப்புருஷார்த்தங்களைப் பரிசுரஹித்த சேதநர்களைச் சொல்லவேண்டிற்றாகி, அச சேதநர்கள் இருக்குமிடத்தைச் சொல்லவேண்டி அவர்கள் இருக்கப்பெற்ற பூமியைச் சொல்லப்புகுந்து அவ்வழிபாலே அப்பூமிக்கு அபிமாநியான பூமிப்பிராட்டியை வர்ணிக்கிறாரென்க.

தான் வைவரணியப்பட்டு வருந்திக்கிடக்க, நனது சக்களத்தி யாகிய பூமிப்பிராட்டி சூரியழிபாத அவயவங்களுடனே ஒழுங்காக இருக்கப்பெற்றாள்! என்ற உகவை தோன்ற வருணிப்பதாகச் சொல்லுவாரு முனி. இப்பாகால நாயகியும் பூமிப்பிராட்டியும் எம்பெருமானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவர்களாதலால் சக்களத்தி முறைமை யுண்டென்க.

பூமிப்பிராட்டி யென்றால் மங்கைபர்க்கு உரிய ஸந்திலேசங் கள் அவளுக்கு இருக்கவேணுமே பென்ன; அவ்வளவும் செவ்வனே உண்டு என்று முதலிக்கிறார் ஆறு விசேஷணங்களினால். கறுத்த முலைக் கண்களை புடைப முலைகளின் ஸ்தானத்திலே மேகம்படிந்த மலைகள் உள்ளன வென்கிறார் முதல் விசேஷணத்தாலே. இங்கு வரை என்று பொதுப்படக்கூறி யிருந்தாலும் “தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையுமென்னு மிவையே முலையா வடிவ மைந்த” என்று இவ்வாழ்வார்தாமே பெரிய திருமடலில் அருளிச் செய்ததுகொண்டு திருமாலிருஞ் சோலைமலையும் திருவேங்கடமலையு

மென்று சிறப்பாகக் கொள்ளலாயிற்று. சிறந்த மேரு முதலிய மலை
மீடல் நிலமங்கைக்குக் கொங்கையாகச் சொல்லலாயிருக்க அவற்
றாவிட்டுத் தென் வடமலைகளைச் சொன்னது—நாயகன் விருப்பிப்
படுகெடுகிடக்குமிடமே முலையாகத் தகுதலால்.

அழகிய சேலேரின் ஸ்தானத்திலே கடல் உள்ளதென்கிறார்
மூரண்டாவது விசேஷணத்தால். “ஸ்ஸுடாஸ்யு” [ஸமுத்ராம்
பாபு] என்று வடமொழியிலே பூமிக்குப் பெயர் வழங்குமாற்றிக.
மெய்நிச்சுட்டியின் ஸ்தானத்திலே ஸுர்பனுளனென்கிறார் மூன்
றாம் விசேஷணத்தால். மார்பின் ஸ்தானத்திலே பெரிய ஆறுகளும்,
முற்றார்பிலணியும் ரத்நமயமான ஆபரணங்களின் ஸ்தானத்திலே
அய்வாறுகளின் கலங்கிய செந்நீர்ப் பெருக்குகளும் உள்ளனவென்
னென்றான்காம் விசேஷணத்தால். மயிர்முடியின் ஸ்தானத்திலே
மிகொண்டெழுந்த காளமேகங்கள் உள்ளனவென்கிறார் ஐந்தாம்
விசேஷணத்தால். இனி, சிறந்த மஹிஷி பென்றால் கட்டுங்காவலு
றாயிருப்பினே, அஃது இவளுங்கு முண்டோவென்ன, ஆவரண
ஜலமே இவளுக்குக் காட்டுமென்கிறார் ஆறாம் விசேஷணத்தால்.

கீர் ஆரம் வேலி = ஆரம் என்றது ‘ஆவரணம்’ என்ற வட
கொல்லின் சிறைவு என்பர் அண். ததுக்குப் புறம்பே பெருகக்
கிடப்பது ஆவரண ஜலம் என்றுணர்க. இப்படிக்களிலே நிலமங்கை
என்றற்கு உரிய இப்பூமியிலே வாழ்பவர்கள் புருஷார்த்தமென்று
சொல்வது, அறம் பொருள் இன்பம் என்கிற தர்ம அர்த்த காமங்
கள் மூன்றேயாம்.

ஆரா நிவற்றி னிடைஉதனை யெய்துவார்
சீரா நிருகலையு மெடுத்துவர்-சிக்கனமற்று
ஆராணு முண்டென்பா ரேன்பது தானதுவும்
ஓராமை யன்றே உலகத்தார் சொல்லுஞ்சொல்
ஓராமை யாமா றதுவுரைக்கேன் கேளாமே
காரார் புரலியேழ் பூண்ட தனியாழித்
தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு
ஆரா வழதமங் கேய்தி அதிலநின்றும்
வாரா தொழிவதோன் றுண்டே அதுநிற்க
ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே—

பதவுரை.

இவற்றி னிடையே	{ இம்முன்று புரு ஷார்த்தங்களுள்				{ மேக மண்டலத்தில் செல்லுவதும் எழு குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற தும் ஒற்றைச் சக்கரத்தை யுடையதுமான
அதனை எய் துவார் ஆர் ஆர்	{ அக்காம புருஷார்த் தத்தை அடை கின்றவர்கள் யாவரோ, (அவர்கள்) சீர்மை பொருந்திய தருமம் அர்த்தம் என்கிற மற்றை யிரண்டு அம்சங் களையும் அடைந் தவராவர் ;	கார் ஆர் புாவி எழ் பூண்ட தனி ஆழி			
சீர் ஆர் இரு களையும் எய்துவார்	{ (அவர்கள்) சீர்மை பொருந்திய தருமம் அர்த்தம் என்கிற மற்றை யிரண்டு அம்சங் களையும் அடைந் தவராவர் ;	தேர் ஆர்			{ தேரிலே பொருந்தி யிருப்பவனும்
ஆரானும்	{ அறிவில் குறைந்த யாமோ சிலர் சாச்வதமான (மோக்ஷமென்று) மற்றொரு புரு ஷார்த்தமிருப்ப தாகச் சொல்லு வர்கள் ;	நிறை கதிரோன்			{ நிறைந்த கிரணங் களே யுடையவனு மான ஸூர்ய னுடைய
சிக்கன மற்று உண்டு என்பார்	{ (அவர்கள் அப்படி) சொல்லுகிறதும் ஆராய்ச்சியில்லா மல் (மூடத்தன மாகச்) சொல்வ தேயாம் ;	மண்டலத்தை கீண்டு புக்கு			{ மண்டலத்தைக் கீண்டு கொண்டு அதன்வழியே போய்
என்பதுதான் அதுவும் ஓராமை அன்றே	{ (அவர்கள் அப்படி) சொல்லுகிறதும் ஆராய்ச்சியில்லா மல் (மூடத்தன மாகச்) சொல்வ தேயாம் ;	அங்கு			{ ஒரு தேச விசேஷத் திலே [ஸ்ரீவை குண்டத்திலே]
உலகத்தார் சொல்லும் சொல் அது	{ உலகத்தவர்களாலே சொல்லப்படுகிற அந்த மோக்ஷ வாதமானது (ஆராய்ச்சியற்றது என்னுமிடத்தை (உங்கட்குத் தெரி யச்) சொல்லு கிறேன் ;	ஆரா அமுதம் எய்தி			{ பரம போக்யமான அம்ருதம் போன்ற பரம புருஷனைப் பெற்று
ஓராமை ஆம் ஆற உரைக் கேன்	{ (அதனை நீங்கள் காது கொடுத் துக்) கேட்கக் கூடுமே? (கேளுங்கள் ;)	அதில் நின்றும் வாரா தொழிவது ஒன்று உண்டே			{ அப்பரமபதத்தில் நின்றும் என்றைக்கும் திரும்பி வாராமல் அங்கேயே கிடப்பதென் கிற ஒரு பொருள் பொருத்த முடைத்தோ?

அநு சிந்த	{ அவ்விஷயம் ஒரு புறமிருக்கட்டும்;	காக்கை பின் போவதே!	{ (உபபோகமற்ற) காக்கையின் பின்னே தொடர்ந்து போவாருண்டோ?
அர்ஜுன் முயல்			
விட்டு	{ அழகிய முயலை விட்டு		

* * *—இனி, இம்முன்று புருஷார்த்தங்களுள் காமபுருஷார்த்தமே சிறந்ததென்னும் தமது திருவுள்ளத்தை வ்யங்க்யமாக உபநிபிதிகொடர்;—[இவற்றினிடை அதனை யெய்துவார் ஆரார், ஆழ்வார்) சீராரிருகலையுமேய்துவர்.] அதனை என்று தமக்கு உத்தேச்ய பவ காமபுருஷார்த்தத்தைச் சுட்டினபடி காம புருஷார்த்தம் வ்யங்க்யக் கைவந்ததோ, அவர்கட்கு அறம் பொருள்களும் கைவந்தனவேயாம் என்றபடி. இதன் உட்கருத்து யாதெனில்; காமமே ஸாதநம், அதாவது பலன்; அதனைப் பெறுதற்கு அறமும் பொருளும் ஸாதநம்—(உபாயம்) என்பது இவர் திருவுள்ளம். எவர்கட்குப் பலன் கைபுகுந்ததோ, அவர்கள் அதற்கு வேண்டிய ஸாதநங் ளையும் அதுஷ்டித்தவர்களாக ஆகக்கடவர்களாதலால், காமம் வ்யங்க்யவர்கட்கு அறமும் பொருளும் கைவந்தனவேயாமென்பது புருஷார்த்த வ்லித்தமாயிற்றென்க. அறம் பொருள்களை இருகலை யெய்து—காமமே ப்ரதாந அங்கியாய், அவை அதன் கலாமாதிர வாய் இருத்தல் பற்றியாம். கலைபாவது வகத்தாம்.

சிலர், “ஆரார் இவற்றின் இடைபாதனை எய்துவார்” என்று நினைத்து—தர்மார்த்த காமங்களுள் நடுப்பட்டதாகிய பொருள்கை வந்தவர்களுக்கு, முன்னும் பின்னுமுள்ள மற்றைப் புருஷார்த்தங்க ளாரண்டும் கைவந்தனவாம் என்பதாக ஆபாத ப்ரதீதிகொண்டு பொருள் சொல்லக்கூடும் அது ப்ரகாணத்தோடு பொருந்தாது; ஆழ்வார் திருவுள்ளத்துக்கும் சேராது. காமத்தைக் கடைப்பிடித் துள் சிறப்பித்துப் பேசுகிற ப்ரகாணமிதே இது. ஆழ்வார்க்குக் காமத்திலையிறே இப்போது நோக்கு. காமம் நிஷித்தமன்றோ, அதனை ஆழ்வார் கடைப்பிடிக்கலாமோ? எனின்; விஷயாந்தர காம மென்றும், பகவத் விஷய காமம் என்றும் காமம் இருவகைப்படும்; பகவத் விஷய காமம் வேதாந்தங்களிலும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனையே இங்கு ஆழ்வார் கடைப்பிடித்தாராதலால் குற்ற மொன்று மில்லை யென்க.

இனி, நான்காவதாக மோக்ஷ புருஷார்த்தமென்று ஒன்று உண்டென்பாருடைய வித்தாங்கத்தைத் தூஷிக்கிறார். இதுவென்? ஆழ்வார் நாஸ்திகரன்றே; ஆஸ்திகராயிருந்துவைத்து மோக்ஷத்தை இல்லேசெய்யலாமோ எனின்; உட்கருத்து அறிகின்றிலீர்கள். “நீள்விசம்பருளும்” என்றும் “இறந்தால் தங்குமூர் ஈ அண்டமே கண்டுகொண்மின்” என்றும் தமது பலபல திவ்ய ஸூக்திகளாலே பலச்ருதிகளிலே மோக்ஷத்தை அருளிச்செய்கின்ற இவ்வாழ்வார் மோக்ஷதூஷகராக எங்ஙனே பாவார்? பின்னை இதுதன்னில் மோக்ஷத்தை இல்லேசெய்வானென்? என்னில்; இங்கு * நஹி நிந்தாநியாயம் அதுஸந்திக்கத்தக்கது. மோக்ஷதூஷணம் இங்கு விளங்க நின்றாலும் அர்ச்சாவதார ப்ராவண்யத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுவதில் ஆழ்வார்க்கு முக்கிய நோக்கமென்று கொள்ள வேணுமேயல்லது மோக்ஷதூஷணத்தில் நோக்காகக் கொள்வக் கூடாது. நஹிநிந்தாநியாயத்தின் கருத்து இதுவேயாம்.

மோக்ஷமுண்டென்பது அவிவேகிகள் சொல்லும்சொல் என்றதை விருபிக்கிறார்—காரார் புரவியேழ் என்று தொடங்கி. மேகமண்டலத்திலே ஸஞ்சரிக்கின்ற ஏழு குதிரைகள் பூட்டின ஒற்றைச் சக்கரமுடைய தேரிலே கதிராயிரமுடையனாய் விளங்குகின்ற ஸூர்யனுடைய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அவ்வழியே போய் ஒரு பரமபதமென்னும் தேசத்தை அடைவதாகவும் அங்கே ஆராவமுதத்தை அதுபவிப்பதாகவும் அவ்விடத்தை விட்டு ஒருநாளும் திரும்பி வருவதில்லையாகவும் இப்படிப்பட்ட கட்டுக்கதைகளைக் கூறுகின்றார்களே; விவேகிகள் இப்படி அஸம்பத்தப்ரலாபம் பண்ணுவர்களா வென்று நீங்கள் ஆராயமாட்டீர்களோ வென்கிறார். மேகமண்டலத்தில் குதிரைகள் ஓடுவதென்பது அஸம்பாவிதம்; ஒற்றைச் சக்கரமுடைய தேர் உள்ளதும் அஸம்பாவிதம்; அந்தத் தேரை ஏழுகுதிரைகள் இழுக்கவேண்டியதும் அப்ரஸக்தம்; நெடுந்தூரத்தினின்றும் கண்ணைச் செம்பளித்துப் பார்க்கவும் முடியாத ஸூர்யனைப் பிளந்துகொண்டு போவதென்பது ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதம். இந்நிலத்திலே அர்ச்சாவதாரத்திலே ஆராவமுதம் ப்ராப

மாயிருக்க, பரோக்ஷமான வொரு தேசத்திலே ஆராவமுதமிருப்
பவாகச் சொல்லுவதும் அதனை யதுபவிப்பர் எஞ்ஞான்றும்
பிரதேத அங்கேயே நித்யராயிருப்பரென்பதும் பொய்களினும்
மயர்சிப பொய் என்று அந்வாருஹ்யவாதம் பண்ணினாராயிற்று.
[புர்வாருஹ்யவாதமாவது—உண்மையில் தனக்கு அரிமதமல்லாத
பெயருளை ஒரு கார்யார்த்தமாக என்று கொண்டு சொல்லுகை;
அப்பரிமிமஹர்ஷி பூர்வமீமாம்ஸையில் நிரீச்வரவாதம் பண்ணியிருப்
பவரை இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறலாம்.]

ஓராமை = ஓர் தல்—ஆராய்ச்சி; ஓராமை—ஆராய்ச்சியில்லாமை,
நிபேதகமின்மை. கேளாமே = கேள் ஆமே என்று பிரிக்க : கேள்—
புறமனிலைத் தொழிற்பெயர்; கேட்கல் ஆமோ என்றபடி : கேளுங்க
என்கை. புரவி—குதிரை.

அதுநிற்க = மோக்ஷமென்ப தொன்று இருக்கவாவது இருக்
கட்டும்; இல்லாமலாவது போகட்டும்; அதைப்பற்றி விவாதப்
படுகை அநாவச்யகம் என்றபடி.

மோக்ஷமுண்டென்றே கொண்டாலும் அர்ச்சாவதாரத்திற்
கட்டிடிலும் அது மிகவும் அஸாரம் என்கிறார் ஏரார் முடல்விட்டு
சாஸ்தனல், நிஸத்திலே ஓடுவதுமுயல் ; மாங்களின் மேலே பறந்து
பெய்ந்து காக்கை ; மாம்ஸம் வேண்டி உயன் கைப்பட்ட முபலைவிட்
பின் கைப்பட அரிதாயும் கைப்பட்டாலும் உபயோகப்படாதது
மான காக்கையைப் பின்பற்றித்திரிதல் எப்படி அவிவேகிக்ருத்
மமோ, அப்படியே எனிதாயும் ரஸவத்தரமாயுமுள்ள அர்ச்சாவ
தார போகத்தைவிட்டு அரிதாயும் அஸாரமாயுமுள்ள மோக்ஷ
போகத்தைப்பெற விரும்புகையும் பேதைமையின் பணி என்று
கூறியிற்று.

ஆக இதுவரையில் ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே நின்று
பேசினதென்றும் மேலுள்ளதெல்லாம் தலைமகள்நிலைமை யெய்திப்
பேசுவதென்றும் நிர்வஹிப்பதுண்டு. அன்றி, ஆதி முதலாகவே
முற்றும் நாயகி ஸமாதியாலே பேசுகிற பாசரமென்றும் யோஜிப்ப
துண்டு; இதுவே பெரிய வாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ள மென்னத்
தற்கும். இரண்டு படியும் எற்றதேயாம்.

ஏரா ரிளமுலையீர் என்றனக் குற்றதுதான்
 காரார் குழலேடுத்துக் கட்டிக் கதிர்முலையை
 வாரார வீக்கி மணிமே கலைதிருத்தி
 ஆரா ரயில்வேற்க ணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து
 சீரார் செழும்பந்து கோண்டடியா நின்றேன்னான்
 நீரார் கமலம்டோற் செங்கண்மா லென்றெருவன்
 பாரோர்க ளெல்லாம் மகிழப் பறைகறங்கச்
 சீரார் குடமிரண் டேந்திச் செழுந்தெருவே
 ஆரா ரேனச்சொல்லி யாடு மதுகண்டு
 ஏரா ரிளமுலையா ரன்னைடரு மெல்லாரும்
 வாராபோ வேன்றார்க்குச் சென்றேனென் வல்வினைடால்
 காரார் மணிநிறமுங் கைவளையுங் காணென்னான்
 ஆராணுஞ் சொல்லிற்றுங் கொள்ளென்—

பதவுரை.

ஏர் ஆர் இள முலையீர்	{ அழகிய இள முலைகளை யுடைய மாதர்காள்!	ஆர் ஆர் அயில் வேல் கண்	{ அழகு பொருந்திய கூரிய வேல் போன்ற கண்களை
என் தனக்கு உற்றது தான்	{ எனக்கு நேர்ந்த ஸம்பவம் (யாதெனில் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்--);	அஞ்சனத் தின் நீறு அணிந்து	{ மை சுண்ணத்தாலே அலங்கரித்து
கார் ஆர் குழல் எடுத்து கட்டி	{ கரிய நிறமுடைய கூந்தலை (அலைய வெண்ணுகபடி) மேலே தூக்கிமுடித்து	சீர் ஆர் செழு பந்து கொண்டு	{ மிகவும் அழகிய ஒரு பந்தைக் கையிற் கொண்டு
கதிர் முலையை வார் ஆர் வீக்கி	{ ஒளிமிக்க முலைகளைக் கச்ச நிறையும்படி நெருக்கிக் கட்டி	நான் அடியா நின்றேன்	{ நான் அடித்துக் கொண்டிருந் தேன் (அப்படி யிருக்கையில்)
மணி மேகலை திருத்தி	{ ரத்னங்களிழைத்த அரை தூல் மாலையை ஒழுங்குபட அணிந்து	நீர் ஆர் கமலம் போல் செழ கண்	{ தண்ணீரை விட்டுப் பிரியாத தாமரைப் பூப் போன்ற சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனான
		மால் என்ற ஒருவன்	{ திருமால் என்று சொல்லப்படுகிற ஒரு புருஷன்

பாடீயார்கள் எல்லாம் மகிழ்	உலகத்தாரணைவரும் மகிழும்படி	வாராயோ என்றார்க்கு	“அடி! நீயுங்காண வரமாட்டாயோ?” என்மழைக்க, அவர்கட்கு (உடன்பட்டு)
பறந்த கறங்க	பறையென்ற வாத் யம் முழங்க	என் வல் வினையால்	எனது கொடிய பாவத்தினால்
ஆர் ஆர் குடம் இரண்டு ஏந்தி	(சிறந்த இரண்டு குடங்களைக் கையிலேந்திக் கொண்டு	சென்றேன்	அவர்களுடன் கூடி அவ்விடத்தேறப் போனேன்; (போனதும்)
செழும் தெருவே	“இப்பெரிய வீதி யிலே	கார் ஆர் மணி சிறழும்	(முன்பு அவனோடு கலந்ததனால் பெற்றிருந்த) நீல மணி நிறத்தையும்
ஆர் ஆர் என சொல்லி	(எனது குடக்கூத் துக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும் மாதர்) ஆரேனு முண்டோ? ஆரே னுமுண்டோ?” என்று சொல்லிக் கொண்டு	கை வளையும்	கையில் தங்கிய ருந்தவளைகளையும்
ஆடும் அது கண்டு	குடக்கூத்தாடின படியைக்கண்டு	நான் காணேன்	நான் இழந்தவ ளானேன்;
ஏர் ஆர் இள முலையார்	அழகிய இள முலை களையுடைய மாதர்களும்	ஆரானும் சொல்லிற்றும்	(உற்றருருமவினர்க ளில்) ஆராவது எதையாவது ஹிதமாகச் சொன் னால் அதையும்
அண்ணையரும் எல்லாரும்	தாபமார்களும் (ஆகிய) பெண் டர்களெல்லாரும்	கொள்ளேன்	உதறித் தள்ளுபவ ளானேன்;

* * * —இனி ஆழ்வார் பரகால நாடகி என்ற திருநாமத்தால் நிர்த்தேசிக்கப்படுவர். தன்னை வினவவந்த சில மங்கைமார்களை நோக்கித் தனது அவஸ்தைபக்கூறத்தொடங்குகின்ற பரகால நாயகி. இது தானும் பரகாலநாயகியான தன்மையாலே சொல்லுவ தல்ல; க்ருஷ்ணவதாரத்தில் குடக்கூத்திலே ஈடுபட்டு மெலிந்த ஒரு ஆய்ச்சியின் தன்மைப அடைந்து சொல்லுவதாம். “காரார் குழலேத்துக்கட்டி” என்று தொடங்கி “அஞ்சனத்தின் நீழணிந்து” என்னுமளவும் பந்தடிப்பதற்குத் தான் செய்துகொண்ட அலங் காரங்களைக் கூறுகிறபடி. எனது அலங்காரத்தின் அமைதியைக்

கண்டு நடுபட்டு என்னைப் புணரவேண்டி அவன்றான் மடலெடுக்க வேண்டியிருக்க; நானன்றோ மடலெடுக்க நேர்ந்தது! என்பது ஸுசனை. வார்—ரனிக்கை மேகலை—சீஷலா என்ற வடசொல் திரிபு; அரைபிலணியும் ஆபரணம். அயில்—கூர்மை அஞ்சனம்—வடசொல்.

இங்கே பந்து விளையாட்டு ஆடிக்கொண்டிருந்ததாகச் சொல்லுகிறவிதற்கு உள்ளுறை பொருள் யாதெனில்; நான் பகவத் விஷயமே அறியாமல் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களிலே மண்டிப் போது போக்கிக்கொண்டு சுகமாகக்கிடந்தேன்; அங்ஙனே கிடந்த என்னை அறிபாயமாக பகவத் விஷயத்திலே கொண்டு மூட்டித் துன்பப் படுத்தினார்கள் என்றுசொல்லிக் கொள்ளுகிறபடி. பந்தானது செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூல்களாலே கட்டப்பட்டிருப்பது போல் ப்ராக்ருதியும் “అను సీత, లోహిత, కృష్ణ” [அஜாமேகாம் லோஹித சக்ல க்ருஷ்ணம்] என்று ஸதவராஜஸ்தமோ குணங்களோடே விசித்திரமான கர்ம ஸுதீரத்தாலே கட்டப்பட்டிருக்கும். பந்து கீழே விழுவதும் மேலே எழுவதுமாயிருக்கிறபோலே ப்ராக்ருதியும்—அஜ்ஞாப் அரக்தனான சேதநன் தான் செய்த கருமங்களுக்கேற்ப மேலுலகங்களில் போவதும் திரும்புவதுமாய்ப்படி நச்வரான தன் விளையாட்டுக்காகத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரேரிக்கத் தாழ விழுந்தும் உபரவெழுந்தும் சக்ரப்ரம் போலே சுழன்றும் போருகிற ஆத்மாவோடுண்டான ஸம்பந்தத்தினாலே தானும் விழுந்தெழுகை முதலான ஸ்வபாவங்களோடு கூடியதாயிருக்கும். ஆகவே ஸ்வாபதேசத்தில் பந்து என்று ப்ராக்ருதியைச் சொல்லக் குறையில்லை.

இப்படி அந்யபரையாய்க் கிடந்த என்னைச் சில பெண்டிகள் அழைத்துக் கொண்டிப்பாப்பா தபாடு படுத்தினார்களென்கிறாள் மேல். தன்னிலத்தில் செழுமை மாறாது விளங்குகின்ற தாமரை போன்ற திருக்கண்களாலே எல்லாரையும் மதிமயக்கவல்லனாய், மால் என்றே திருநாமமுடையனான ஒருவிலக்ஷண மஹா புருஷன் எல்லாரும் மனமகிழும்படியாகப் பறைகொட்டிக் குடக் கூத்தாடிக் கொண்டு “பெண்களே! எனது கோலத்தைக் கண்டார்களா? இனி

மடலுடைய நாண்மடமச்சம் முதலிய குணங்களைக் காத்துக்
கொள்ள முடியுமானால் நன்கு காத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று
மால்லுவான் போன்று விதியார வருகின்றமையைக்கண்ட என்
கப்பாடார்களும் மற்றுமுள்ள பெண்களும் கடுக என்பால் ஓடிவந்து
“மடி! சுதென்ன வினையாட்டு!; எழுந்து ஓடிவா” என்றழைக்க,
நான்குப் போராத காலம் வலிதாயிருந்தபடியால் அவர்களது
மார்த்தைபை அலகிபம் செப்திருக்க மாட்டாமல் மதறியெழுந்து
மடிச் சென்றேன்; அங்குச் சென்று சேர்ந்த க்ஷணத்தில் தானே
கடன் நிறமிழந்தேன்; கையில் வினைகள் கழன்று விழுந்து போம்படி
மடல் ஒரு துரும்பாக இளைக்கப் பெற்றேன்; “இப்படிப்பட்ட
கடம் நோய் உனக்கு உரியதன்று” என்று நன்மை சொல்ல வந்த
மார்களுடைய பேச்சையும் ஒரு பொருளாக மதிப்பாமல் உதறிக்
கள்ளி விடும்படியான நிலைமையில் நின்றேன்.

[என் வல்வினையால்] இங்கு வல்வினையென்று பக்திபைச்
சொல்லுகின்ற தென்பர்.

... .. அறிவழிந்து
தீரா வடம்போடு பேதுறுவேன் கண்டிரங்கி
ஏரார் கிளிக்கிளவி பெம்மனைதான் வந்தேன்னைச்
சீரார் செழும்புழுதிக் காப்பிட்டேச் செங்குறிஞ்சித்
தாரார் நறுமாலேச் சாத்தற்குத் தான்பின்னும்
நேரா தனவொன்று நேர்ந்தா ளதனாலும்
தீராநேன் சிந்தைநோய் தீராநேன் பேதுறவு
வாராது மாமை அதுகண்டு மற்றுங்கே
ஆரானும் முதறியு மம்மனைமார் சொல்லுவார்
பாரோர் சொலப்பங் கட்டுப் படுத்திரேல்
ஆரானும் மெய்ப்பவே னென்றார்.....—

பதவுரை.

அறிவு	}	மதி கெட்டு	பேது	}	பைத்தியம் பிடித்த வன் போன்றி ருந்த என்னை
அழிந்து					
தீரா உடம்	}	ஒழிய மாட்டாத உடம்போடு கூடி	உறுவேன்	}	
பொடி					

எர் ஆர் கிளி கிளவி எம் அனை கண்டு இரங்கி	{ அழகிய கிளியின் பேச்சுப் போன்ற பேச்சையுடைய ளான என் தாயா னவள் கண்டு இரக்கங் கொண்டு	மாமை வாராது	{ (இழந்த) மேனி நிறமும் மீண்டு வரவில்லை ;
தான் வந்து என்னை	{ தானே (என்னரு கில்) வந்து எனக்கு	மற்று ஆங்கே ஆரானும் மூது அறியும் அம்மனைமார்	{ அதற்குமேல் அங்கிருந்த யாரோ சில பழம் பாட்டுகளறிந்த பாட்டிமார்கள்
சீர் ஆர் செழு புழுதி காப்பு இட்டு	{ அழகிய சிரந்த பாக வத ஸ்ரீபாததாளி யைக் கொண்டு ரக்ஷயிட்டு	அது கண்டு	{ அப்படிப்பட்ட எனது நிலைமை யைக் கண்டு
செம் குறிஞ்சி தார் ஆர் நறு மாலே சாத்தற்கு	{ செங்குறிஞ்சிமலர் கள் நிறைந்த மணம் மிக்க மாலையை அணிந் துள்ள 'சாஸ்தா' என்கிற தேவதாந் தரத்திற்கு	சொல்லுவார்	{ (நோய்தீர உபாயம்) சொல்லத் தொடங்கினர்; (என்ன சொன் னார்களென்னில்);
தான் பின் னும் நேரா தன் ஒன்று நேர்ந்தாள்	{ தான் இதுவரை ஒருநாளும் செய் தறியாத ஒரு அஞ்சலியைச் செய்தாள்;	பாரோர் சொலப் படும் கட்டுப் படித்தீர் எல் ஆரானும் மெய்ப்படி வன் என்றார்	{ "குறி கேட்ப தென்று உலகத் தார் ஒன்று சொல்வதுண்டு ; அதைச்செய்தீர் களாகில் (இந்நோயை உண்டுபண்ணின வன் யாரா யிருந்தாலும் உண்மையாக வெளிப்பட்டு விடுகிறான்" என்று சொன்னார்கள் ;
அதனாலும் என் சிந்தை நோய் தீராது	{ அப்படி செய்ததனா லும் எனதுமனோ வியாதியானது தீர்ந்ததில்லை;		
என் பேதுறவு தீராது	{ எனது அறிவுகேடும் தீரவில்லை;		

***—சைதந்யம் என்பது அடியோடே போயிற்று ; பைத்
தியம் பிடித்தவள் போன்று வாயில் வந்ததைப் பிதற்றிக்கொண்டு
கிடந்தேன் ; இப்படி கிடந்த என்னை எனது நற்றாய் கண்டு
'ஐயோ ! நம் மகளுக்கு இப்படிப்பட்ட நோய் நேர்ந்து விட்டதே !
இஃது எவ்வளவு தீரப்போகிறது !' என வருந்தி, இதற்கு ஏதே
னும் நல்ல பரிஹாரம் செப்புவோமென்று சிந்தித்து "மாயன் தமரடி

“பொகாண்டு அணிய முயலில் மற்றில்லை கண்டர் இவ்வணங்குக்கே”
 “நவனப் பொடிக்கொண்டு நீர் இட்டிமீன் தணியுமே” என்ற
 நிறுவாய்மொழியில் ஸாஸனையாலே பாகவதர்களின் ஸ்ரீபாதேணு
 மாகக் கொணர்ந்து காண்பிட்டாள். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தானத்
 திற்குத் தீர்த்த இதனைச் செய்தும் பரீயாப்தி பெறமாட்டாத
 பரீமாதிரியத்தாலே கலக்கமுற்று ஒரு தேவதாந்தரத்தின் காலி
 யும் குன்றிட்டாள். இப்பிறவியில் இன்றளவும் செய்தறியாத
 நிறான்றாகிப் இவ்வரிய செபலைச செய்தவிடத்தும் என் நோய்
 நிரவிலை; என் பைத்தியம் நீங்கவில்லை; போன மீனி நிறமும்
 நீண்டதில்லை; இப்படிப்பட்ட அவஸ்தைபக்கண்ட அங்குள்ள-
 பதங்கதைகளறியும் பாட்டிமார் சிலர் வந்து, ‘அந்தோ! நீங்கள்
 நோயின் நிராணமறியாது மனம் போனபடி செய்யப்பார்ப்பது
 தகுதியன்று; ‘கட்டுவிச்சி’ என்று சொல்லப்படுகிற குறி சொல்
 லுங் குறத்திபர் சிலருண்டு; அவர்களை வரவழைத்துக் குறி கேளுங்
 கள்; இந்நோயை விளைவித்தவன் இன்னொருவன் தெற்றென
 விளங்கும்; இங்ஙனே செப்பாமல் நீங்கள் தாந்தோன்றியாகச்
 செய்யும் பரிஹாசங்கள் எதுக்கு?’ என்று சொன்னார்கள்.

[தீராவுடம்போடு] ஆபத்து மிகுந்தால் உடம்பு ஒழியலாமே;
 ஒழியாமல் ஆத்ம வஸ்துவைப்போலே அழியாததா யிருந்து
 கொண்டு துன்பப்படுத்துகின்றதீ! என்ற வருத்தம் விளங்கும்.
 பேதுறுவேன் = இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை: பேதுறுமீவனை
 என்றபடி.

செங்குறிஞ்சித்தாரார் என்ற வாக்கியத்தில, “நறுமலைச்சாத்த
 தற்கு” என்ற பாட மோதவேண்டியதை விட்டு “நறுமலைசாத்த
 தற்கு” என்று தபபான பாடம் ஒதிவந்தனராகையால் இவ்வாக்கி
 ய்த்தின் பொருளை உளளபடி அறியாதொழிந்தனர் பலர்; “சாஸ்தா” =
 ‘சாஸ்தா’ என்கிற வடசொல் சாத்தன் எனத்திரிந்து கிடக்கிற
 தென்பதையறியாமல் “செங்குறிஞ்சித்தாரார் நறுமலை சாத்திக்
 கொள்ளுகிறவனுக்கு” என்று கற்றறிந்த பல பெரியோர்களும்
 பொருள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். அங்ஙனன்று; செங்குறிஞ்
 சித்தாரார் நறுமலையையுடைய, [சாத்தற்கு] சாஸ்தா என்று
 ப்ரலித்தமான தேவதாந்தரத்திற்கு என்று உண்மைப் பொருள்

உணர்க. சாத்தன் + கு = சாத்தற்கு. இவ்வகைப் பொருளில் “மாலேச்சாத்தற்கு” என்றே பாடமோதவேண்டும். அமரகோசத்தில் “सवस्त्रसुखलुब्धः” [ஸ்வஸ்த்ரஸ்ஸுஃஸுகதோ புத்தஃ] என்று தொடங்கி, “सुखीन्द्रः श्रीशुश्रूष” [முநீந்த்ரஃ ஸ்ரீசு நசு சாஸ்தா] என்று புத்த தேவதைக்குப் பெயர்கள் பிடிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

[தான் பின்னும் நேராதன ஒன்று நேர்ந்தான்.] “மறந்தும் புறந்தொழா மாநதர்” என்னுங் குடிப்பிறப்பின் உறைப்பு உள்ள மையால் தேவதாந்தரத்தைத் தொழுதாளென்று சொல்வதற்கும் இத்தலைமகள் அருவருத்து இங்ஙனே மறைத்துச் சொல்லுகிறாள். இதுவரையில் செய்ப்பாடு ஒரு காரியத்தைச் செய்தாளென்கிறாள். “வகுத்த விஷயத்திலே ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணினால் அது ஸாதநத்தில் அந்நயிக்கில் செய்வதென்? என்றிருக்கக்கடவ தான், திருந்துழாய் பரிமாறாதவொரு தேவதைக்கு ஓர் அஞ்ஜலியுமகப்படப் பண்ணினாள் போலே காணும்” என்ற பெரிபவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸக்தி இங்கே அது ஸந்திக்கத்தரும்.

[மூதறியு மம்மனைமார் சொல்லுவார்.] இவ்விடத்திற்குப் பெரிய வார்தான் பிள்ளையருளிச்செயல்:—“இந்திரன் படிக்கின்றும் படியென்?” என்று ஒருத்தி ஒருத்தியைக் கேட்க; ‘தொண்ணூற்றெட்டு இந்த்ராதிசனை ஸேவித்தென், இந்த்ரன்படி கேட்கிராய், வேணுமாகில் சொல்லுகிறேன்’ என்றான்றே: அப்படியே பழைபராய், நோய்களுமறிந்து நோய்க்கு நிதானமுமறிந்து பரிஹாரமும் பண்ணுவித்துப் போரும் மூதறிவாட்டிகள் சொல்லுகிறார்கள்”—என்று.

[கட்டுப்படுத்தினோல்.] கட்டுப்படுத்துதலாவது— குறி கேட்பது.

... .. அதுகேட்டுக்

காரார் குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சி கட்டேறிச்

சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தேறியா

வேரா விதிர்விதிரா மெய்சிலிராக் கைமோவாப்

பேரா யிரமுடையா னென்றாள் பேர்த்தேயும்

காரார் திருமேனி காட்டினான் கையதுவும்
 சீரார் வலம்புரியே யென்றான் திருத்துழாய்த்
 தாரார் நறுமாலே கட்டுரைத்தான் கட்டுரையா
 நீரேது மஞ்சேன்மின் நும்மகளை நோய்செய்தான்
 ஆராணு மல்ல நறிந்தே னவனைநான்
 கூரார் வேற்கண்ணீ ருமக்கறியக் கூறுகேனே—

பதவுரை.

அ.நு கேட்டு	அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அந்த வார்த்தை யையே கேட்டு	பேர்த்தேயும்	அதற்கு மேல்
கார் ஆர்	கருத்த மயிர்	கார் ஆர்	அவனது) காள
குழல்	முடியை	திருமேனி	மேகம் போன்ற
கொண்டை	யுடையளான	காட்டினான்	திருமேனியைப் படியெடுத்துக் காட்டினான் ;
தட்டுவிச்சி	குறிசொல்லுங் குறத்தியானவள் (ஒருவரும் அழையாதிருக்கத் தானாகவே வந்து)	கையதுவும்	(அவனது) திருக் கையிலே யுள்ள தும்
கட்டேறி	தெய்வ ஆலேசங்கொண்டு	சீர் ஆர்	அழகிய வலம்புரிச் சங்கமே யென்று
சீர் ஆர்	அழகியதொரு சிறு	வலம்புரியே	அபிநயித்துக் காட்டினான் ;
சுளகில் சில	முறத்தில் நின்	என்றான்	
நெல்	றும் சில நெற் களைப் பிடித் தெடுத்து முன்னே வீசி யெறிந்து (குறிபார்த்து)	திரு துழாய்	திருத்துழாய் மலர் கள் நிறைந்த
பிடித்து		தார் ஆர்	மணம் மிக்க
எறியா		நறுமாலே	மாலையையும்
		கட்டு	அபிநயித்துக் காட்டினான் ;
		ரைத்தான்	
வேரா	வேர்வைவிட்டு		ஆக இவ்வளவும் அங்க சேஷ்டை
விதிர்விதிரா	சுழன்று	கட்டுரையா	களாலே காட் டின பின்பு (வாய் விட்டுச் சொன்ன தாவது)
மெய் சிலிரா	மயிர்க்கூச்செறிந்து		
கை மோவா	கையை மோந்து பார்த்து		
பேர் ஆயிரம்	ஆயிரம் திருநாமங் களையுடையனான எம்பெருமானே (இந்நோய் செய் தவன்) என்று எண்ணினான் ;	நீர் ஏதும்	“நீங்கள் சிறிதும் பயப்பட வேண்டா ;
உடையான்		அஞ்சேன்மின்	
என்றான்		நும்மகளை	உங்கள் பெண்ணை (இப்படி) நோவு படுத்தினவன்
		நோய் செய் தான்	

ஆரானும் அல்லன்	{ யாரோ ஒரு கைத்தா புருஷனல்லன் ; (தேவதாந்தர நகரினால் வந்த நோய் அல்ல இது)	கூர் ஆர் வேல் கண்ணீர்	{ கூரிய வேல் போன்ற கண்களையுடைய மங்கைமீர்களே
அவனை நான் அறிந்தேன்	{ நோவுபடுத்தின புருஷனை (உன்னை எனன்று) நான் தெரிந்து கொண்டேன் ;	உமக்கு அறிய கூறுகேளே	{ உங்களுக்கு (அவனைத்) தெரியச் சொல்லட்டுமா?

* * *—கீழே சில கிழவிமார்கள் “குறி கேட்டால் நாய்க்கு
நிதாரம் தெரியும்” என்றார்கள் ; அவ்வளவில், குறி சொல்லுங்
குறத்தி பொருத்தி தன்னை பழைய திருக்கச் செய்து,

“கொங்குங் குடந்தையுங் கோட்டி யூரும் பேரும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங் கழைத்ததூஉ!!!
கண்டிபூ ராங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லபென்று
மண்டியே திரிவேனை யாரிங் கழைத்ததூஉ!!!
விண்ணகரம் வெண்கா விரிதிரை நீர் வேங்கடமும்
மண்ணகரம் மாமாட வேளுக்கை தென்குடந்தை
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங் கழைத்ததூஉ!!!
நாகத் தனைக்குடந்தை வெண்காத் திருவெவ்வள்
நாகத் தனையாங்கம் பேரன்பில் நாவாயும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங் கழைத்ததூஉ!!!
வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெண்காவு மண்காத்
பூங்கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகரும் பூதூரும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங் கழைத்ததூஉ!!!

என்று தெருவேறக் கூவிக்கொண்டு தானாகவே வந்து சேர்ந்து
செய்த காரியங்களையும் சொன்ன வார்த்தைகளையும் சொல்லுகிறது
மேல். கட்டுவிச்சி வந்தவுடனே தைவாவேசங்கொண்டு ஒருமுறக்
தில் நின்றும் சில நெல்லுகளை ஒரு முஷ்டியெடுத்து எறிந்தாள் ;
எதுக்காக வெண்ணில் ; குறி பார்க்கும் வகைகளில் இஃது ஒன்று.
கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒரு பிடி நெல் எடுத்து அவற்றை எண்

விவரிப்பார்த்து, ஒற்றைப்பட்ட எண் வருகிறதா, இரட்டைப்பட்ட எண் வருகிறதா என்று பரிசீலித்துப் பார்த்து அதனால் தேவதாந்தர வாய்ப்புடைய நோயோ அல்லது பகவத் விஷயமான நோயோ யுண்டக்தொன்றை நிச்சயிப்பது—என்று ஒரு ஸங்கேத முளை கொள்க.

உலகத்தில் முறமானது மணியையும் பதரையும் பிரித்துப் பாராநீக்கி மணியைத் தாங்கிக்கொள்ளுங் கருவியாயிருப்பது போல் இங்கும் பதராசிய தேவதாந்தரங்களை நீக்கி “மணியே மணிமாணிக்கமே மதுசூதா” என்னப்பட்ட நன்மணியாகிய எம்மோ நமனைப் பரகாசிப்பித்த சுளகு ஆகையாலே “சீரார் சுளகு” என்று கிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது.

நெல் லுகளை எண்ணிப் பார்த்து இவளார்கு பகவத் விஷயமான நோய்தானென்று குறந்திதானறிந்தபடியே “உடல் வண்ணரிது செய்தார்” என்று சொல்ல நினைத்தாள்; எம்பெருமானை வாய்விட்டுச் சொல்லு வதென்றால் எளிதானகாரியமோ? “மொய்துதுக் கண்பனி மாரமெங்கள் சிலிர்ப்பட ஏங்கி இளைத்து நின்ற” என்றபடி சில விகாரங்கள் விளையுமே; அவை விளைந்தன. (அதாவது) சேவ்வையடைந்தாள்; உடல் நடுங்கினாள்; மயிர்க்கூச்செறிந்தாள்;

இப்படி வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாமல் நிலைகுமொறி எம்பெருமானுடைய அருஸந்தாந் (முற்றிய தம்மயாமாயிருக் குந் தன்மைபை அடைந்தாள்; “விரை குழுவ நுந்துளவும் மெய்நின்று நமமுமே” என்றாற்போலத்திருந்துழாப் பணப் பணக்கத்தொடங்கிற்று; கையை மொந்து பார்த்தாள்; திருந்துழாப் பரிமளம் கண்ணகத் தோன்றிற்று; ஸஹஸ்ரநாமங்களை யுடைபண்ண எம்பெருமானை (இவளது நோய்க்கு நிதாரம்) என்று நிர்சயித்தாள். எந்நகத் திருமேனியைக் கண்டுநான் இந்நோய் பெற்றேனோ அந்தத் திருமேனியை அபிநயித்துக் காட்டினாள். வலங்கையாழி இடங்கைச் சங்கமுடைய பெருமானென்று அபிநயித்தாள் (“கையது வாய் சீரார் வலம்புரி” என்று சங்கை மாத் திரம் சொல்லியிருந்தாள்) இது சக்கரத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகமென்க.) “தொனிலை

மேலும் நன் மார்பின் மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்” என்பதாக அபிரயித்தாள். அதற்குமேல், வாய்விட்டுச் சிலவார்த்தைகள் சொல்லத்தொடங்கி, “அம்மணீயீர்! நீங்கள் இந்நோய்க்குச் சிறிதும் அஞ்சுவேண்டா; தும்மகளன் றோ இவள்; உங்கள் வயிற்றிற் பிறந்த விவளை கூடாத்ர தேவதைகள் தீண்டுமோ? எந்த நாயும் தீண்டிற்றில்லை; தீண்டின மஹாபுருஷனை நானறிந்தேன்; இப்போது நான் அபிரயித்துக்காட்டின வகைகளால் நீங்கள் தெரிந்துகொண்டிருக்கக் கூடுமாயினும் ஸுஸ்பந்தமாக நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளுமாறு அன்னவளைருண சேஷ்டிநாதிகளுடன் விளங்கச் சொல்லுகிறேன். கெளுங்கள்— என்று நோய்செப்த எம்பெருமானைப்பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினாள்.

எழியா, வேரா, விதிர்விதிரா, சிலிரா, மோவா என்பன— செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற்றந்தகால வினைபெச்சங்கள்; எறிந்து, வெர்த்து, விதிர்விதிர்ந்து, சிலிர்த்து, மோந்து என்றபடி.

“என்றாள்” என்றும் “கட்டுரைத்தாள்” என்றும் உள் ளவை—கட்டுவிச்சிதன் நெஞ்சினுள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டதைச் சொல்லாள். “கீழ்ச் சொன்னதடைய ஸ்வகதமாகச் சொன்னாள்” என்றார் பெரியவாச்சாள் பிள்ளையும். கட்டுரையா = இதுவும் இறந்தகால வினைபெச்சம்; உரைத்து என்றபடி.

ஆரா லிவ்வைய மடியளப் புண்டதுதான்
ஆரா லிலங்கை பொடிபொடியா வீழ்ந்ததுமற்று
ஆராலே கன்மாரி காத்ததுதா னுழிநீர்
ஆரால் கடைந்திடப் பட்ட தவன்காண்மின்
ஊரா றிரைமேய்த் துலகெல்லா முண்டுமிழ்ந்தும்
ஆராத தன்மைடனா யாங்கொருநா ளாய்ப்பாடிச்
சீரார் கலையல்துல் சீரடிச் செந்துவர்வாய்
வாரார் வனமுலையாள் மத்தாரட் பற்றிக்கொண்டு
ஏரா றிடைநோவ எத்தனையோர் போதுமாய்ச்
சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை
வேரார் நுதல்மடவாள் வேரோர்கலத்திட்டே
நாரா ருறியேற்றி நன்கமையவைத்ததனைப்

போரார் வேற்கண்மடவாள் போந்தனையும் டொட்டிறக்கம்
 ஓரா தவன்போல் உறங்கி யறிவற்றத்
 தாரார் தடந்தோள்க ளுள்ளவங் கைநீட்டி
 ஆராத வேண்ணெய் வீழுங்கி அருகிருந்த
 மோரார் குடமுநுட்டி முன்கிடந்த தானத்தே
 ஓரா தவன்போல் கிடந்தானைக் கண்டவனும்
 வாராத்தான் வைத்தது காணாள் வயிறடித்திங்கு
 ஆரார் புதுதுவா ரைய ரிவரல்லால்
 நீரா மிகுசெய்தீ ரேன்றோர் நெடுங்கயிற்றால்
 ஊரார் களெல்லாரு ங்காண வுரலோடே
 தீரா வெகுளியளாய்ச் சிக்கன ஆர்த்தடிப்ட
 ஆரா வயிற்றினோ டாற்றாதான்.....

பதவுரை.

இவையம்	யாவனொருவனாலே		
ஆரால் அடி	இப்படியானது		
அனப்புண்	அளக்கப்பட்ட		
டது	டதோ,	உலகு எல்	உலகங்களை யெல்
இலங்கை	இலங்காபுரியானது	லாம் "ண்டு	லாம் (பிரளய
ஆரால்	யாராலே	உமிழ்ந்தும்	காலத்திலே)
பொடி	பொடியாக்கப்		அழுது செய்தும்
பொடி	பட்டு கசித்		(ஸ்ருஷ்டி காலத்
ஆ வீழ்ந்தது	தொழ்ந்ததோ,		திலே) வெளிப்
			படுத்தியும்
ஆராலே கல்	யாவனொருவனாலே		
மாரி காத்தது	கல்மழையானது		
	தடுக்கப்பட்ட		
	டதோ,		
ஆறி தீர்	கடலானது யாவ	ஆராத தன்	(இத்தகைய பல
ஆரால்	னொருவனாலே	மையன் ஆய்	செயல்களாலே
தடைந்தி	கடையப்பட்ட		தனது திருக்
டப்பட்டது	டதோ,		குணங்களை
	அக்காரியங்களெல்		வெளிப்படுத்தின
	லாஞ் செய்த ஒரு		வளவிலும்) தருப்தி
அவன்	விலக்ஷண புரு	ஒரு நாள்	பெருமல்
	ஷன்		(ஸௌலப்ட
	ஊரிலுள்ள பசுக்கட்	ஆங்கு	குணத்தை நன்கு
அவன் ஆ நிரை	டங்களை யெல்	ஆய்ப்பாடி	விளக்க வேண்டி)
மேய்த்து	லாம் மேய்த்தும்		
			ஒரு நாளில்
			அந்தத் திருவாய்ப்
			பாடியிலே

சீர் ஆர் கலை அல்குல்சீர் அடி செம் துவர் வாட் வார் ஆர் வனம் முலையான்	{ அழகிய சேலையை யணிந்த அல்குலை புடையவனும், அழகிய கால் களைபுடைய வனும் மிகவுங் சிவந்த அடர்த்தை புடையவனும் கச்சணிந்த அழகிய முலை களைபுடையவனும் மாண யசோதை	நன்கு அமைய வைத்து போர் ஆர் வேல் கண் மடவான் போம் தனையும்	{ ஸூரகவிதமாம்படி வைத்துவிட்டு புத்தத்திற்கு ஸந் நத்தமான வேல் போன்ற (கடர்மை யான) கண்களை புடையவனான அவ் யசோதை யானவன் வெளியில் போகிற வரைக்கும்
மத்து ஆர் பற்றிக் கொண்டு	{ மத்தை அழுந்தப் பிடித்துக் கொண்டு	ஓராதவன் போல் பொய் உறக்கம் உறங்கி	{ ஒன்று மறியாதவன் போலே திருட்டித் தூக்கம் தூங்கி
னர் ஆர் இடை நோவ	{ அழகிய இடிப்பு நோகும்படி	அறிவு உற்று	{ (அவன் போன வுடனே) கண் விழித்தெழுந்து போய்
எத்தனையோர் போதும் ஆய்	{ வெகு காலமாக	தார் ஆர் தட தோள்கள் அளவு கை நீட்டி	{ மாலையணிந்த பெரிய திருத் தோள்களைத் தாழி யின் அடிவரை யில் புகவிட்டி
திரண்ட வெண்ணெய் தனை	{ (அதில்) திரண்ட வெண்ணெயை	{ (எவ்வளவு உண்டா லும்திருப்தியைத்) தரமாட்டாத வெண்ணெயை அமுது செய்து	{ (அந்த வெண் ணையத்தாழியின்) பக்கத்தில் இருந்த
வேர் ஆர் நுதல் மடவான்	{ (கடைந்த ச்ரமத் தாலே) வேர்வை மிக்க நெற்றியை புடையவனான அவ் யசோதை	ஆராத வெண்ணெய் விழுங்கி	{ (அந்த வெண் ணையத்தாழியின்) பக்கத்தில் இருந்த
வேறு ஓர் கலத்து இட்டி	{ வேறொரு பாத்திரத் திலே இட்டி	அருகு இருந்த	{ (அந்த வெண் ணையத்தாழியின்) பக்கத்தில் இருந்த
அதனை	{ அங்க வெண்ணெய்க் கலத்தை	மோர் ஆர் குடம்	{ மோர் நிறைந்த குடத்தை
நார் ஆர் உறி ஏற்றி	{ (விரல்கூட நுழைக்க வொண்ணாதபடி) நார் நெருக்கத்தை புடைய உறியின் மேலேற்றி	உருட்டி முன் கிடந்த தானத்தே	{ (அதில் அநாதரம் தோற்ற) உருட்டி முன்னே படுத்த திருந்த இடத்தி லேயே

பாதவன்	{ ஒரு ஸமாசாரமும் தெரியாதவன் போன்று	இது செய்தீர்	{ 'இந்தக்காரியம் செய் தவர் நீர்தான்' என்று சொல்லி
பொருளை	{ படுத்துக் கொண்டி ருந்த கண்ணனை	தீரா வெகுளி	{ அடங்காத கோபத் தையுடையனாய்
அன்னம்வாரா	{ அவ் யசோதையும் கண்டு வந்து கண்டு	யள் ஆய்	
காண	{ தான் (உறியிலே சேமித்து) வைத்த வெண்ணெயைக் காணாதவனாய்	ஓர் நெடு கயிற்றால்	{ கையிலகப்பட்ட தொரு குறுங் கயிற்றால்
அடித்து	{ (இத்தனையும் தின் றால் ஜரிக்குமோ வென்று) வயிற்றி லே மோதிக் கொண்டு	ஊரார்கள் எல் லாரும் காண	{ ஊரிலுள்ளாரனைவ ரும் (இந்தஎளிமை யைக்) காணும் படியாக
இவர	{ இந்த மஹாநுபாவர் தவிர	உரலோடே சிக்கன ஆர்த்து அடிப்ப	{ ஒரு உரலோடே அழுத்தக் கட்டி அடிக்க
இவர்கு புகுது வார் ஆர் ஆர்	{ இங்கே வந்தவர் வேறுயார்? (யாரு மில்லை; இவரே தின்றிருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்து)	ஆரா வயிற்றி னோடு ஆற் ருதான்	{ மிகவும்வயிற்றெரிந்து வருந்தி நிற்பவன்;

* * *—“உமக்கறியக் கூறுகேனோ” என்ற கட்டுவிச்சி அங்ங
னமே விரிவாகக் கூறுகின்றாள்; “ஆரால்வவைய மடியளப்புண்
டதுதான்” என்று தொடங்கி, “பேராயிர முடையான் பேப்ப
பெண்டிர் நும்மகளைத் தீரானோட் செய்தான்” என்னுமளவும் கட்டு
விச்சியின் வார்த்தை. இதில், எம்பெருமான் உலகமளந்தது,
யுலகையைப் பாழ்படுத்தியது, கோவர்த்தனமலை யெரித்துக் கல்
மழைகாத்தது, கடல் கடைந்தது, பசு மேய்த்தது, உலகமெல்லா
முண்ணுமிழ்ந்தது, வெண்ணெய் களவு செப்து தாம்பினால் கட்டுண்
டது, காளியநாகத்தைக் கொழுப்படக்கியது, சூர்ப்பணகையின்
அங்கபங்கம் செய்தது, கரணைக் கொன்றது, இராவணனைக் கொன்
றது, இரணியனை முடித்தது, கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளியது—
ஆகிய சரித்திரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வரிய பெரிய காரியங்

களைச் செய்தருளின பரம புருஷன்தான் உங்கள் மகளைத் தீரா நோய்க்கு ஆளாக்கினான் என்று சொல்லி முடித்தாளென்க.

மாவலியைப் பாதாளத்தில் சிறை வைத்தும், குளவிக்கூடு போலே அசுர ராக்ஷஸர்கள் மிடைந்து கிடந்த இலங்கையை நீரூக்கியும், கடல் கடைந்து அமுதமளித்தும், குன்றெடுத்துக் கோநிரை காத்தும், பிரபஞ்சங்களைப் பரளயங் கொள்ளாதபடி நோக்கியும் இவ்வகைகளாலே அடிபார்களுக்குப் பலவிதங்களான நன்மைகளைப் புரிந்து தனது திருக்கல்யாண குணங்களை நன்கு விளங்கச் செய்துங்கூட த்ருப்தி பெறாத எம்பெருமான் தனது ஸௌலப்யமாகிற பெருங்குணத்தை வெட்ட வெளிச்சமாக்குவதற்காகவே வெண்ணெய் களவுசெய்த வியாஜத்தாலே உரலோடு கட்டுண்டதாகச் சொல்லுகிற அழகைப் பாருங்கள்.

ஆராத தன்மையனாட் = “ரக்ஷய வர்க்கத்தை யெல்லாம் ரக்ஷித்தாலும் தானொன்றுஞ் செய்யாதான யிருக்கிறபடி.” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி.

யசோதைப்பிராட்டிபானவள் இடுப்பு நோகவும், நெற்றி வேர்க்கவும் மிக்க பரிசுரம்பட்டு நெடும்போது தயிர் கடைந்து, திரண்ட வெண்ணெயை ஒரு கலத்திலே வைத்து உறியின்மேல் ஸுராக்ஷிதமாக்கியிட்டு ஏதோ காரியமாக அப்பால் சென்றாள்; நன்றாகத் தூங்குகின்றவன்போல்கள்ள நித்திரை செய்துகொண்டு, தாப்சேமித்து வைப்பவற்றைக் கண்டுகொண்டிருந்த கண்ணபிரான் உடனே எழுந்து வெண்ணெய்த் தாழியில் தனது இரண்டு கைகளையும் முழுக்க அமிழ்த்த வெண்ணெயைவாரி அமுது செய்து விட்டு அருகே மற்றொரு குடத்தைக் கண்டான்; அது நிறைய மோராயிருக்கவே அந்த மோர்க்குடத்தை உருட்டிவிட்டு உடனே முன்பு தான் கிடந்த படுக்கையிலே போய்ப்படுத்து “இந்தப் பூனையா இந்தப் பாலைக் குடித்தது!” என்ன வேண்டும்படி தான் ஒன்று மறியாதவன் போன்று நெடுங்குறட்டை விட்டுக்கொண்டு உறங்குவானாயினான்; மீண்டவந்த யசோதை உறியின்மேலே நோக்காகவே வந்து பார்த்தாள்; கையை இட்டாள்; எந்தப்படி வைத்தாளோ அந்தக் குறிப்படியே கண்டிலள். ‘அத்தனை வெண்ணெயையும் தின்றுவிட்டானே, ஜரிக்குமோ’ என்று வருத்தமுற்று

யாழ்நிலை மோதிக்கொண்டு ‘இந்த மாஹாநுபாவர் தவிர வேறு
மற்றவந்தார் ஆருமில்லை; இப்பெரியவர்தாம் இத்தனையும் எடுத்து
புழுது செய்திருக்கவேணும்’ என்று நிச்சயித்துக் கண்ணபிரானை
பெய்து ‘ஸ்வாமிந்! நீர்தாம் இக்களவு செப்தீர், நானறிவேன்’
என்று சொல்லிக் கையைப் பிடித்து, உறங்குகிறவனைத் தூக்கி
பெயித்து, கையிலகப்பட்டதொரு கயிற்றாலே அவனை உரலோடே
பிணைத்து ஊரிலுள்ளா ரெல்லாருங் காண நெருக்கிக்கட்டி, அடங்
கப்பட்டு கோபத்தையுடையவன் போன்று அடிக்க, அஸஹிஷ்ணு
யாய் எங்கி வருந்திக் கிடந்தபடியைச் சொல்லிற்றாயிற்று.

“சீரார் கலைபல்குல்” இத்யாதி வாக்கியத்தில், யசோதை
என்ற பெயரைச் சொல்லாமல் விசேஷணங்களை மாத்திரம் இட்
பது—“ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர் நானே மற்
று நுமில்லை” என்று அவள் தானே சொல்லிக்கொள்ளும்படியாக
அவர் “என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயி
ரையடையாள்” என்று பிறரும் சொல்லும்படியாகவும் அமைந்த
வாய்ப்புயர்வற்ற ஸௌபாக்கியம் அவளுக்கு அஸாதாரணமா யிருத்
ததால் பரம விலக்ஷணர்களைப் பெயர் சுட்டிச் சொல்லலாகா
தென்கிற முறைமை பற்றியென்க.

“தாரார் தடந்தோள்க ளுள்ளவங் கை நீட்டி”=“ஆழ
மறக்கி முகக்கினு மாழ்கடல் நீர், நாழி முகவாது நானாழி” என்ப
படியுங்கூட அறியான் போலும்; அந்தோ! அறிவில்லாச் சிறு
பிள்ளைத்தனத்தை நன்குவிளக்கினபடி. வெண்ணெய்த் தாழியில்
அழகு ஆழக் கையிட்டாலும் கை கொள்ளுமளவுக்குமேல் வெண்
னைப் வராது என்றறியாமல் தோள்பட்டை வரைக்கும் தாழியி
லுள்ள னை அமிழ்த்தினனாம்.

தோள்களுள்ளவங் கையை நீட்டினுனென்பது யசோதைப்
பெயரீட்டிக்கு எங்ஙனே தெரிந்தது? என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக்
கொட்டி, “கோயிற்சாந்தைக் குடத்தின் விளிம்பிலே கண்டாள்
கொலோ” என்று ரஸோக்தியாக பட்டர் அருளிச் செய்தாரென்பர்.

தானத்தே=தானம்—ஸ்தானம் என்ற வடசொல் விகாரம். ஓர்
மடல்—அறிதல். வாரா—இறந்தகால வினையெச்சம்; வந்து.

வயிறடித்து = நெடுங்காலம் ச்ரமப்பட்டுத் திரட்டின வெண்
ணைய் போயிற்றே யென்கிற வருத்தத்தாலல்ல; இத்தனை தின்றது
இவனுக்கு ஜரிக்காதே என்கிற வருத்தத்தினால் வயிற்றிலே மோதிக்
கொண்டாளென்க.

ஐயரிவரல்லால் = 'இந்தப்பயலல்லால்' என்ன வேண்டு
மிடத்து, ஐயர் என்றும் இவர் என்றும் நீர் என்றும் சொன்னது
கோபத்தின் மிகுதியா லென்க. ஆகவே, இங்கு, பால்வழுவமைதி.
“உவப்பினு முயர்வினுர் சிறப்பினும் சேறலினும், இழிப்பினும்
பால்திணை இழுக்கினு மியல்பே” என்ற நன்னூற் சூத்திரமறிக;
(சேறல்—கோபம்.)

நெடுங்கயிற்றால்—“கண்ணிறுண் சிறத்தாம்பினால்” என்றும்
“கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட” என்றுமுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி
களோடு ஐககண்டியம் பண்ணவேண்டுதலால், இங்கு நெடுங்கயிறு
என்றதை விபரீத லக்ஷணையாகக்கொண்டு சிறிய கயிறென்றே
உரைத்தல் பொருந்தும். ‘அடிக்கடி இவள் நம்மைக் கயிற்றினால்
கட்டி நலிகின்றாளே’! என்று கண்ணபிரான் க்ருஹத்திலுள்ள
கயிறுகளை பெல்லாம் துண்டு துண்டாக அறுத்துப் போட்டு விடு
வது வழக்கமாம். ஆகவே நீண்ட கயிறு யசோதைக்குக் கிடைப்ப
தரிது. அன்றிபே, நெடுங்கயி றென்பதற்குப் பெரு மேன்மை
பொருந்திய கயிறென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; கண்ணபிரா
னுடைய திருமேனியிலே ஸம்பந்திக்கப் பெறுதல் கயிற்றுக்கு
மேன்மை யென்க.

[ஊராள்களெல்லாருங்காண] இவன் உரலோடு கட்டுண்டு படு
கிற பரிபவத்தை எல்லாருங் காண—என்று பொருள் கொள்வர்”
ஸாமான்ய ஞானிகள்; அதுவன்று பொருள்; இவன் இப்படி கட்
டவு மடிக்கவு மெனியையு வாய்த்திருக்கும் இந்த ஸௌலப்பத்தை
எல்லாருங் காணவேணுமென்றாய்த்து யசோதை கருதிற்று. இங்ங
னொத்த ஸௌலப்பத்தை வெளியிட வேணுமென்றுதானே
கண்ணபிரான் இங்கே வந்து பிறந்தது. தாய் தாம்பாலே கட்டும்
போது தாம்பு எட்டம் போராவிடில் இவன் தனது உடலைச் சிறுக்

அடியை அருந்தச் சிறிய தாம்பினால் கட்டுண்டானும்படி பண்ணிக்
கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்
பண்ணிய பெருமான்” என்ற விடத்தில் இதுவேயிறை கருத்து.

நீராவேகுளியளாய்=வேகுளி—கோபம்; இது அபிரயமாத்
தவையாக, “அஞ்சவுரப்பாளசோதை ஆனாட விட்டிட்டிருக்கும்”
மற்றவர்பட்ட யசோதைக்குக் கோபம் மெய்யே உண்டாகமாட்டா
யென்று.

ஆரா வயிற்றினோடாற்றாதான் = உரலோடு பிணைத்ததற்கும்
அடிந்ததற்குமாக வருந்தினென்று; வெண்ணெயையும் பெண்களை
பெண்களவு செய்கிற தொழிலைச் சற்றுப்போது விட்டிருக்க நேர்ந்
தது! என்று வருந்தினென்க. அளவற அமுது செய்த வெண்
னைய வயிற்றிலே ஜீர்ணமாகாமல் வருந்தினென்னவுமாம். ... *

... அன்றியும்
நீரார் நெங்கயத்தைச் சென்றலைக்க நின்றரப்பி
ஒரா யிரம்பண வெங்கோவிய னாகத்தை
வாரா யெனக்கென்று மற்றதன் மத்தகத்துச்
சீரார் திருவடியால் பாய்ந்தான்.

பதவுரை.

அன்றியும்	மேலும்		
நீர் ஆர் நெடு	நீர் நிறைந்த பெரிய	உரப்பி	அதட்டி
யத்தை	தொரு பொய்கை		
சென்று	க்குப் போய்	எனக்கு	என்னோடு போர்
	அப்பொய்கையின்	வாராய்	செய்ய வா
அலைக்க	வெள்ளம் வெளி	என்று	என்றழைத்து
நின்று	வழியும்படி (தன்		
	னேராயிரம் பின்	மற்றதன்	அதன் தலைமீது
	னாகளும் தானு	மத்தகத்து	
	மாகத்) தினோத்து		
நீர் ஆயிரம்	ஆயிரம் படங்களை		
பணம்	யுடையதும்	சீர் ஆர் திரு	(தனது) அழகிய
வெங்கோ	யமன் போலக்	அடியால்	திருவடியால்
இயல்	கொடிய ஸ்வ	பாய்ந்தான்	பாய்ந்து
நாகத்தை	பாவத்தை யுடை		நர்த்தனம்
	யதுமான காளிய		செய்தவன் ;
	நாகத்தை		

* * *—யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம் மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ள தாய்ப்பானத்துக்கு யோக்கியமாகா தபடி செய்த காளியனென்னும் கொடிய நாகத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தண்டிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபந்திலுள்ளதொரு கடம்ப மரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற்குத் துதித்து அப்பாம்பின் படங்க ளின்மேல் எறிக் துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்து நசுக்கி வலி படக் குகையில், மாங்கலிய பிசைஷ யிட்டருள வேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாக கன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின் படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படி விட்டருளினன் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

கயம்—கசம்; தடாகம், அலைக்கறின்று உரப்பி=நாலுபக்கத் தாலும் கரைக்குமேலே நீர் வழி புட்படி கலக்கி என்றவாறு. ஓராயிரம் பணம்=“காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாப்ந்திட்டு, அவன் நீண் முடிபைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்து” என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஐந்து படங்களாகச் சொல்லியிருக்க ஆயிரம் படங்க ளென்று இங்குச் சொன்னது படங்கரத்வத்தின் மிகுதியை விளக்குதற்கு அதிகயோக்தியாகச் சொன்னது என்னலாம்; கல்ப பேதத்தாலே பொருத்தவுமாம்.

வேங்கோலியல்=‘வேங்கோ’ என்று யமனுக்குப் பெயர்; வெம்மை—கொடுமை; அதனையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட, கோப்ரபு; அப்படிப்பட்ட யமனைக் காளியநாகத்திற்கு உவமைகூறினர். மற்று அதன் என்று பிரித்து, மற்ற என்பதை அசைச்சொல்லாக் கவுமாம். மத்தகம்—மஸ்தகம் என்ற வடசொல்விகாரம். சீரார் திருவடி=மேலேத்தலைமறையோர்களது சென்னிக்கு ஆபரணமாக அமைய வேண்டிய சிறப்புப் பொருத்திட திருவடியை ஒரு துஷ்ட நாகத்தின் தலையிலேகொண்டு வைப்பதே! என்ற வயிற்றெரிச்சல் தோன்றும்.

... .. தன் சீதைக்கு
நேராவ னென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தானாக்
கூரார்ந்த வாளால் கொடிமுக்குங் காதிரண்டும்
ஈரா விடுத்தவட்கு மூத்தோனை வெந்நாகம்

சேரா வகையே சிலைகுனித்தான் செந்துவர்வாய்
 வாரா வனமுலையாள் வைதேவி காரணமா
 வாரர் தடந்தோ ளிராவணனை ஈரைந்து
 வாரர் சிரமறுத்துச் செற்றுகந்த செங்கண்மால்—

பதவுரை.

தனது தேவியான	செம் துவர்	மிகவும் சிவந்த அத
பிராட்டியோடே	வாய்	ரத்தையுடைய
நான் ஸமானமா		வளும்
வேனென்று		
வினைத்து		
(என்னை மணந்து	வார் ஆர்வனம்	கசுக அணிந்த அழ
கொள் என்று	முலையாள்	கிய முலையை
சொல்லிக		புடையவளுமான்
கொண்டு) ஒடி		
வந்த சூர்ப்பணைக		
பென்னும்		
ராசுவலியை	வைதேவி	ஸ்தாபிராட்டிக்காக
கூர்மை பொருந்திய	காரணம் ஆ	
கதறுயிருல்		
கொடிபோன்ற	வர் ஆர் தட	அழகியபெரிய புஜங்
மூங்கையும	தோள்	களை புடையனான
நாடையும அறுத்	இராவணனை	இராவணனை
துத் தூத்தி		
விட்டு,	சீர் ஆர் நர்	சிறந்த பத்துத் தலை
அவளுடைய தமை	ஐந்து சிரம்	களையும் அறுத்
யகுன கனை	அறுத்து	துக் கொன்று
ஒளி இவன்	செற்று	
வேறொருகொடிய		
நகம் போம்		
நேதனையதுப	உகந்த	(முனிவர்களுடைய
விக்க வேண்டிய		விரோதியைத்.
தில்லை'யென்னும்		தீர்த்தோமென்று)
படியாக ஸகல		திருவுள்ள முகந்த
நரக வேதனைகளை	செம் கண்	
யும் போர்க்களத்	மால்	புண்டரீகாசுன்;
திலே அவனுக்		
குத் தந்து வில்லை		
விளைத்துக்கொன்		
றொழித்தவன் ;		

* * *—சூர்ப்பணகை பென்பவன் இராவணனுடைய தங்கை. தண்டகாரணியத்தில் குடியேறி அங்குள்ள வநவாலிகளை வருத்திக்கொண்டு உல்லாஸமாகத் திரியுந் தன்மையுள்ள இவன், ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர் வீரதேயோடு கோதாவரிக்கரையில் பஞ்சவடியாச்ரமத்தில் வலித்து வருகிறபொழுது ஒருநாள் இராமபிரானது திருமேனியழகைக் கண்டு பெருங்காதல் கொண்டு அழகிய வடிவமெடுத்து அருகில் வந்து தன்னைக் கூடும்படி பலவாறுவேண்டவும், அதற்கு அப்பெருமான் உடன்படாது பல கூறி மறுத்திட்டதனால் மிக வருந்தி மீண்டு ‘ஒப்புயர்வில்லாத ஸௌந்தரியமுடைய மனைவி உடனிருத்தலால் அவளுள்ள வளவும் என்னை இவன் விரும்பான்; அவளை வஞ்சனையால் எடுத்துப்போய் மறைத்து வைத்து விட்டால் நான் இவனுடன் கூடி வாழக்கூடும்’ என்றெண்ணி மறுநாளுதயத்தில் வந்து இராமன் காலேக்கடன் கழிப்பதற்குத் தடாகம் நோக்கிச் சென்ற ஸமயம் பார்த்துச் சிதையைப் பிடிக்கத் தொடர் கையில், அப்பிராட்டிக்குக் காவலாக அருகிற் சோலையிலிருந்த லக்ஷ்மணன் கண்டு விரைந்துவந்து இவளது கூந்தலை ஒரு கையாற் பற்றிக்கொண்டு மற்றொரு கைபால் உடைவாளையெடுத்து அதனால் இவளது மூக்கையுங் காதையும் முலையையும் அறுத்துத் தூரத்தி விட்டானென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. இச்செயல் செய்தது இளையபெருமானாயினும் இதனைப் பெருமாள் செயலாகவே கூறுதலும் உண்டு; “சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு அவ ளார்க்க அரிந்தாளைப் பாடிப்பற அயோத்திக் கரசனைப் பாடிப்பற” என்றார் பெரியாழ்வார்; “மலைபாலுருவத் தொரிராக்கதி மூக்கு அரிந்திட்டவன் காண்மின் இன்றாய்ச்சியரால் அளே வெண்ணெ யுண்டாப்புண்டிருந்தவனை” என்றார் இத் திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில். இளையபெருமானைச் சொல்லுமிடத்து வால்மீகி முனிவர் “रामस्य तक्षिणो पाण्डुः” [ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:] என்றார்; அதாவது—லக்ஷ்மணனை ஸ்ரீராமபிரானது வலக் கையாகக் கூறினர். ஆகையால் சூர்ப்பணகா பங்கத்தைப் பெருமா ளது செயலாகக் கூறுவது பொருந்துமென்க. தன் கையாலேயிறே தண்டித்தது.

அவர்களுடைய முத்தோனை = பூர்விக ராசுஷஸ ச்ரேஷ்டனான ஸுமா
காலமகனாயும், இராவணன் தாயான கேகவியின் தங்கையும், இரா
வணன் தந்தைதான் விச்ரவமுனிவரையே கொழுநனாக அடைந்
தவரும், (இங்குக் காட்டிய இருமுறைபாலும்) இராவணனுக்குச்
சகோதரமான கும்பீரவியின் குமாரனாய், இராவணனுக்குத்
தாயைமுறைமையில் நிற்பவனான கரன், கேகவியின்வயிற்றில் இரா
வணன் தாயைநார்கட்குப்பின் விபீஷணனுக்கு முன்பிறந்தவளான
தாயைநார்கட்குச் சிறியதாயின் மகனான முறையில் அவட்கு
முற்பிறப்பான பட்டானென்க. இவன், தண்டகாரணியத்திலே
முறைமையில் சூர்ப்பணகை வலிப்பதற்கென்று ஏற்படுத்திய
தாயைநார்கட்கு அவளுக்குப் பாதுகாவலாகவும் அவளிட்ட கட்டளைப்
பாதுகாவலாகவும் இராவணனால் நியமித்து வைக்கப்பட்ட
பாதுகாவலாகச் சேனைக்கு முதற்றலைவன்.

இராவணன் லக்ஷ்மணர்களுடத்துக் கறுக்கொண்டு சென்ற சூர்ப்ப
ணகைகளைக் காலிலே விழுந்து புலம்பி முறையிட்டுத் தான் அங்க
முறைமையில் அவைந்த வரலாற்றைச் சொல்லி அழ, கரன் மிகப் பெரிய
தாயைநார்கட்கு அறுபது லக்ஷம் படைவீரர்களோடும் சேனைத் தலை
வராகவரையோடும் தூஷணன் த்ரிசிரஸ் என்னும் முக்கிய சேனா
பாளையோடும் புறப்பட்டு, அப்பொழுது ஸம்பவித்த தூர்நிமித்தங்
கொண்ட அகம்பநன் என்ற அறிவாளன் வந்து சொல்லித் தடுக்கவுங்
கொண்ட பொருங்கி விரைந்துவந்து போர் தொடங்குகையில்,
இராவணன் பார்ணசாலையினின்று வெளிப்பட்டு, போர்க்கோலங்
கொண்ட லக்ஷ்மணனை விலக்கிச், சீதைக்குக் காவலாக வைத்து
கொண்டதான் தனியே எதிர்த்துச்சென்று பெரும் போர்செய்து
இராவணன் நின்று, முடிவில் கரனைக் கொல்லும் பொருட்டு ஓர்
கொழுநனாகத் தொடங்குகையில் இராமனது வில் முறிந்து
வந்ததால், இராமன் தன் கையைப் பின்னே நீட்டி வருணன் தந்த
கொழுநனாகத்தைப் பெற்று அதனை வளைத்து நானேற்றி அம்பு
பெறாமல் முன்பு கானது வலக்கையைத் துணித்துப் பின்பு கர
னைநார்கட்கு வெற்றிகொண்டா னென்ற வரலாறு அறியத்
தக்கது.

“வேந்நரகஞ் சேராவகையே சிலை குனித்தான்” என்ற விதற்கு ஸாமான்யமாகப் பலரும் பொருள் சொல்லக்கூடும்—கரணை நரகத்துக்குப் போக வொட்டாமல் வீர ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போகச் செய்தார் பெருமாள்—என்று. இப்பொருளை மறந்து விடுங்கள்; இங்ஙனல்ல பொருள். வளைந்த வில்லுங் கையுமாய் நின்ற பெருமானைக் கண்ட கரன் ‘நாம் மேலேபோய் வேறொருநரகயாதனை அதுபவிக்க வேண்டா; எல்லா நரக வேதனையும் நமக்கு இங்கே அதுபவித்தாயிற்று’ என்று குடல் மறுகும்படி போர்க்களத்திலே அவனைப் படாதபாடுபடுத்தினான் என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்பொருள். நஞ்சீயர் பட்டரை ஆச்ரயிப்பதற்கு முன்னே மேல் நாட்டில் வாழுங்காலத்து பட்டருடைய சிஷ்யரொருவரை ஸந்தித்து வார்த்தைபாடும்போது ‘எங்களுடைய திவ்ய ப்ரபந்தத்திலே அவட்கு மூத்தோனை வேந்நரகஞ் சேராவகையே சிலை குனித்தான் என்றிருக்கிறது, இதற்கு வேதாந்திகளே! நீங்கள் என்னபொருள் சொல்லுவீர்கள்?’ என்று கேட்க, அவர் ஸாமான்யமாக நெஞ்சிற் பட்ட பொருளைச் சொல்லிவிட்டு, ‘உங்களுடைய பட்டர் எங்ஙனே சொல்லுவார்?’ என்று கேட்க, இங்ஙனே சொல்லுவார் என்று அவர் கூற, இப்பொருள் கூறவல்ல பட்டரை நாம் ஸேவிக்கவேண்டுமென்று அவருக்குக் காதல் கிளர்ந்ததாகப் பெரியோர் கூறுவர். பட்டருடைய அருளிச் செயலாக நஞ்சீயர் கேட்டு விஸ்மயப்பட்ட அர்த்த விசேஷங்கள் பலவற்றுள் இதுவுமொன்றென்க.

சிலை குனித்தா னென்றது—கொன்று நென்றபடி: மங்கல வழக்கு. பிராட்டிக்காக இராவணனைக் கொன்றொழித்தபடியைக் கூறுகின்றாள் செந்துவர்வா யென்று தொடங்கி. *

போரார் நெவேலோன் பொன்பெயரோ னாகத்தைக்
கூரார்ந்த வள்ளுகிராற் கீண்டு குழல்மாலை
கீரார் திருமார்பின் மேற்கட்டிச் செங்குருதி
சோராக் கிடந்தானைக் குங்குமத் தோள்கோட்டி
ஆரா வேழந்தா னரியுருவாய்.....—

பதவுரை

மீ.பார் ஆர் நெடு வேலோன் பொன் பெயரோன் ஆகத்தை	{ (எப்போதும்) யுத் தத்திலே பொருந் தியிருக்கிற நீண் ட வேலாயுதத் தையுடையனான ஹிரண்யனுடைய உடலை	சீர் ஆர் திரு மார்பின் மேல் மாலை கட்டி	{ அழகிய பிராட்டிக்கு இருப்பிடமான மார்பிலே வெற்றி மாலையாக அணிந்து கொண்டு
அரி உரு ஆய் நரவிம்ஹரூபியாகி	{ கூர்மை மிக்ரு நெருங்கின திரு நகங்களாலே பிளந்து	செம் குருதி சோரர் கிடந்தானே	{ சிவந்த ரக்தவெள் ளம் பெருகக்கி டந்த அவ்வசுரனை
கூர் ஆர்ந்த வள் உகி ரால் கிண்டு	{ அவ்வசுரனுடைய குடலை (பிடிங்கி பெயடுத்து)	குங்குமம் தோள் கொட்டி	{ குங்குமச் சேற்றின லே அலங்கரிக்க கப்பட்டிள்ள தனது திருத்தோ ளின் மேல் அறைந்து கொண்டு
கடல்	ஆர எழுந்தான்	{ ஆரவாரஞ் செய்து கொண்டு எழுந்தவன் ;	

* * *—தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணி
களாலும் ஆயுதங்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்
திலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மாணமில்லாத
படி வரம்பெற்றவனும் ஹிரண்யாக்ஷனது உடன் பிறந்த வனுமான
ஹிரண்யகசிபு, தேவர்முதலிய யாவர்க்குங் கொடுமைகளியற்றித்
தன்னையே கடவுளாக அனைவரும் வணங்கும்படி செய்து வருகை
யில், அவனது மகனான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் இளமை தொடங்கி
ப்ரஹ்மாவிஷ்ணு பக்தனாய், தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலில்
அவன் பெயர்சொல்லிக் கல்வி கற்காமல் நாராயணநாமஞ் சொல்லி
பிரார்த்தனை, கடுங்கோபங்கொண்ட ஹிரண்யன் ப்ரஹ்லாதனைத் தன்
வழிப்படுத்ததற்குப் பலவாறு முயன்றபின் அங்ஙனம் வழிப்ப
படாத அவனைக் கொல்லுதற்கு என்ன உபாயஞ் செய்தும் அவன்
பலவான் அருளால் இறந்திலனாக ஒருநாள் சாயங்காலத்தில் தந்தை
வார்த்தனை நோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயண நென்பான் எங்கு
உள்ளான்? காட்டு' என்ன, அப்பிள்ளை "தூணிலு முளன், துரும்
பிலு முளன், எங்கு முளன்" என்று உறுதியாய்ச் சொல்ல,
உடனே இரணியன் 'இங்கு உளனோ?' என்று சொல்லி எதிரில்

நின்ற தூணைப் புடைக்க, அதிலிருந்து திருமால் உடனே மனித ரூபமும் சிங்கவடிவமுங்கலந்த நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாசற்படியில் தன் மடிமீது வைத்துக் கொண்டு தனது திருக்கை நகங்களால் அவன் மார்பைப் பிளந்து குடலைப் பறித்து விஜயலக்ஷ்மி விளங்குகிற திருமார்பிலே மாலை யிட்டு, ரக்தவெள்ளம் கொழிக்கும்படி கிழிக்கப்பட்ட அவனை, பிராட்டிமாரோடே ஸம்சலேஷிப்பதற்கு அலங்கரித்த திருத் தோளின்மேலே எடுத்து அறைந்துகொண்டு 'ஆச்ரிதவிரோதி ஒழிந்தான்' என்று ஆரவாரஞ் செய்து ப்ரஹ்மலாதனுக்கு அருள் செய்தமை அறியத்தக்கது.

பொன் பெயரோன்—இது லக்ஷித லக்ஷணை; ஹிரண்யம் என்ற வடசொல் பொன் எனப் பொருள்படும்.

ஆரா—செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற்றந்தகாலவினைபெச்சம் : ஆர்த்து என்றபடி; ஆரவாரஞ் செய்து. *

... .. அன்றியும்

பேர்வாம னாகிய காலத்து மூவடிமண்

தாரா யெனக்கேன்று வேண்டிச் சலத்தினால்

நீரேற் றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான் மாவலியை -

பதவுரை

அன்றியும்	அது தவிரவும்,		அவன் தாரை
		நீர் ஏற்று	வார்த்து தததம்
பேர் வாமன்	மிகச்சிறிய வாமந		பண்ண அதனைப்
ஆகிய	ஐகத் திருவவ		பெற்று
காலத்து	தாரித்த		சிறிய அடியைக்
	காலத்தில்	சலத்தினால்	காட்டிப் பெரிய
			அடியாலே அளப்
மா வலியை	மஹாபலியி		பதாகிய கபடத்
	னிடத்து		தினாலே
		நின்று	நிமிர்ந்து
மூ அடி மண்			லோகங்களை
எனக்கு	மூவடி நிலம்	உலகு	யெல்லாம்
தாராய்	எனக்குக் கொடு	எல்லாம்	அளந்து ஸ்வா
என்று	என்று யாசித்து	அளந்தான்	தினைப் படுத்திக்
வேண்டி			கொண்டவன் ;

* * *—மஹாபலி பென்னும் அஸுராஜன் தன் வல்லமையால் இந்திரன் முதலிய யாவரையும் வென்று மூன்று உலகங்களை யும் தன் வசப்படுத்தி அசாட்சி செய்துகொண்டு செருக்குற்றிருந்தபொழுது அரசிழந்த தேவர்கள் திருமலைச்சரணமடைந்து வேண்டி, அப்பெருமான் குள்ள படியான வாமநாவதாரங்கொண்டு காசப்பமாமுனிவனுக்கு அதிதி தேவியினிடம் தோன்றிய ப்ராஹ்மண ப்ராஹ்மசாரியாகி,—வேள்வி யியற்றி பாவர்க்கும் வேண்டிய அனைத்தையுங் கொடுத்து வந்த ஆந்த மாவலியிடஞ் சென்று, தவஞ் செய்தற்குத் தன் காலடியால் மூவடிமண் வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு இசைந்து அவன் தாரை வார்த்துத் தத்தஞ் செய்த நீரைக் கையிலேற்று உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோடியால் மேலுலகத்தையு மளந்து, தானமாகப் பெற்ற மற்றோடிநிலத்திற்கு இடமில்லையாகவே அதற்காக அவன் வேண்டுகோளின்படி அவனது முடியில் அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தி லழுத்தி அடக்கின வரலாறு அறியத்தக்கது.

“பேர் வாமனனாகிய காலத்து” என்ற பாடம் வெண்டனைக்குச் சேராகாணொலும் ப்ராசினபாடமன்றிகையாலும் மறுக்கத்தக்கது. வாமனாகிய என்பதே பாடம் வாமன்—வாமன்; சிதைவு. “சீராத் பிறந்து சிறப்பால் வளராத, பேர் வாமனாகக் கால் பேராளா” என்ற பெரிய திருவந்தாதியும் நோக்கத்தக்கது. பேர் வாமன்=வாமர்களுக்குள்ளே பெருமை பெற்றவன் என்றாய், மிகச்சிறிய வாமனென்றதாயிற்று.

சலத்தினால்=சலம் என்ற வடசொல் க்ருத்ரிம மெனப் பொருள்படும்; சுபடமாக என்றபடி. *

ஆராத போரி லகரர்களுந் தானுமாய்க்

காரார் வரைநட்டு நாகங் கயிறாகப்

பேராமல் தாங்கிக் கடைந்தான் திருத்துழாய்த்

தாரார்ந்த மார்வன்

பதவுரை

ஆராத போரில்	{ முடியமாட்டாத தேவாஸர யுத் தத்திலே	நாகம் கயிறு ஆக	{ வாசுகி நாகத்தைக் கடை கயிருகச் சுற்றி
அசுரர்களும் தானும் ஆய்	{ அசுரர்களும் தானுமாக	பேராமல் தாங்கி	{ அம்மலையானது மேலே கிளம்பாத படி முதுகில் தரி த்துக்கொண்டு
கார் ஆர் வரை நட்டு	{ மேகம் படிந்த மந்தர மலையைக் கொண்டுவந்து (மத்தாக) நாட்டி	திரு துழாய் தார் ஆர்ந்த மார்வன் கடைந்தான்	{ திருத்துழாய் மாலை யணிந்த திருமார் பையுடையனாக் கொண்டு கடைந் தவன் ;

* * *—முன் ஒரு காலத்தில், இவ்வண்ட கோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணு லோகத்துச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமலை ப்ராஸாதிக்கப் பெற்ற ஒரு வித்திபாதர மகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கை வீணையில் தரித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மலோக வழியாய் மீண்டு வருகையில், துர்வாஸ மஹாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித் துதிக்க அவ் விஞ்சை மங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையை யுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம் முனிவன் ஆநந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத பாணையின்மேற்பவனி வந்து கொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கை நீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த பாணையின் பிடரியின் மேல் வைத்த வளவில் அம் மதவிலங்கு அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்து இழுத்துக் கீழேறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவரன் கடுங்கோபங் கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச் செருக்குற்ற நினது ஐச்வரிபங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக் கடவன்' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழிபவே, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர்; பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி, அசுரர்களையுந் துணைக்

கொண்டு மந்தர மலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகி யென்னும்
வாரா நாகத்தைக் கடைகயிருகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடைய
வாயினர். அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தாகிரி கடலினுள்ளே
அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரிய
மந்தர் ஆமை வடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத்
தாண்டு முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்தி
விடாமற் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக
அழுந்தருளியிருந்தனன் என்ற வரலாறு அறியத் தக்கது.

கடலைக் கடைகிறபோது தோளுந் தோள் மாலையுமாய் நின்று
மலையுந்தருளினனாதலால் அதனை அதுபவித்துச் சொல்லுகிறாள்
திருத்துழாய்த் தாரார்ந்த மார்வன் என்று கடைகிறபோது தேவர்
கள் 'அமுதம் எப்போது கிளரப்போகிறது!' என்று அதில் நோக்
பாகக் கவிழ்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்களேயன்றி எம்பெரு
மானது தோளுந் தோள்மாலையுமான திவ்யாலங்காரத்திலே கண்
மூடித்து ஸைவிக்கப் பெற்றிலர் என்ற குறை தீர, தான் அதில் ஈடு
பாட்டுப் பேசுகிறாள் போலும். *

... .. தடமால் வரைபோலும்
போராணை பொய்கைவாய்க் கோட்பட்டு நின்றலறி
நீரார் மலர்க்கமலங் கொண்டோர் நெடுங்கையால்
நாரா யணை 'மணிவண்ண நாகணையாய்!
வாராய் என்னுரிடரை நீக்கா யெனவெகுண்டு
தீராத சீற்றத்தாற் சென்றிரண்டு கூறுக
ஈரா வதனை யிடர்கடிந்தா னெம்பெருமான்
பேரா யிரமுடையான் டேய்ப்பெண்டிர் நும்மகளைத்
தீரா நோய்செய்தா னெனவுரைத்தாள்.....—

பதவுரை

கடல் மால் வரை போ லும் போர் ஆணை	மிகப் பெரிய மலை போன்ற மத்தகஜ மானது	பொய்கை வாய்கோள் பட்டு நின்று அலறி	{ நீர் நிலத்திலே முத லையின் வாயி லகப்பட்டு நின்று வருந்தி
---	--	--	---

ஓர்நெடு நை யால் நீர் ஆர் கமலம் மலர் கொண்டு	{ நீண்ட ஒரு துதிச் கையினால் அப்போ தலர்ந்த தாமரைப் பூக்களை எடுத்துக் கொண்டு	இரண்டு கூறு ஆக நாரா	{ (முதலையை) இரு துண்டமாகப் பிளந்து
ஓ நாராயணே! மணிவண்ணை நாக அணை யாப் வாராய் என் ஆர் இடரை நீக்காய் என	{ “நாராயணே! நீல மணிவண்ணை! சேஷசயனே! வந்தருளவேணும், எனது பெருந்துக் கத்தைப் போக்கி யருளவேணும்” என்று கூவி, (அக் கூக்குரலைக் கேட்டு)	அதனை இடர் கடிந்தான் எம் பெரு மான்	{ அந்த கஜேந்திர னுடைய துன்பத் தைப் போக்கடித்த எம்பெரு மான்
வெகுண்டு	{ (கஜேந்திர விரோதி யின் றேல்) கோபித்து	பேர் ஆயிரம் உடையான்	{ (இப்படிப்பட்ட அள வற்ற காரியங்க ளுக்கு வாசக மான) ஸஹஸ்ர நாமங்களை யுடை யவன்; (அவ்வெம் பெருமான் தான்)
தீராத சேற்றத் தால் சென்று	{ அடங்காத அக்கோ பத்தோடே (பொய்கைந் கரைக்கு) எழுந் த நுளி	பேய் பென் உர் நும் மகளை தீரா நோய் செய் தான் என ரைத் தரள	{ அறிவு கெட்ட பெண்டுகளே! உங் கள் மகளுக்கு (இப்படிப்பட்ட) தீராத கோயை யெண்டு பண்ணி ஞன் காண்மின் என்று சொல்லி முடித்தாள் (கட்டு விச்சி);

* * *—மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையான இர்த்ரத்பும்ந னென்
னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒரு நாள் விஷ்ணுபூஜை செய்துகொண்
டிருந்தபோது அகஸ்திப மஹா முனிவன் அவனிடமெழுந்தருள;
அப்பொழுது அவன் தன் கருத்து முழுவதையும் பகவதாராதநத்
தில் செலுத்திவிருந்ததினால் அம் மஹர்ஷிபின் வருகையை அறிந்
திடானாய் அவனுக்கு உபசார மொன்றுஞ் செய்யா திருக்க, அம்
முனிவன், தன்னை அரசன் அலங்கரியஞ் செய்தானென்று மாறாகக்
கருதிக் கோரித்து ‘நீ யானே பொலச் செருக் குற்றி ருந்ததினால்,
யானையாகக் கடவை’ என்று சபிக்க அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்
டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன் செய்த விஷ்ணு பூஜை
யின் மஹிமைபால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள் தோறும் ஆயி
ரந்தாமரை மலர்களைக்கொண்டு திருமலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்து
வருகையில், ஒரு நாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்ச

சுணைக்காகப் பூப் பறித்தற்குப் போய் இறங்கிய பொழுது, அங்கே முன்பு நீர்நிலையில் நின்று தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த தேவலனென்னும் முனிவனது காலைப் பற்றி யிழுத்து அதனற் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தாற் பெரிய முதலையாய்க் கிடந்த ஹலஹலவென்னுங் கந்தர்வன் அவ் பாணியின் காலைக் கௌவிக் கொள்ள அதனை விடுவித்துக் கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திரன் 'ஆதி மூலமே!' என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாருடனாய் அங்கு எழுந்தருளித் தனது சக்ராயுதத்தைப் பிரபோசித்து முதலையைத் துணித்து பாணைபை அதன் வாயினின்று விடுவித்து அதன் கையிலிருந்த தாமரைப் பூவையும் தனது திருவடிகளிலே சாத்தப்பெற்று இறுதியில் அதற்கு முக்தியை அருளினன் என்ற வரலாறு அறிக.

போராணை = “யுத்தோந்முகனாய்த் திரிகிருணன்றிறே; செருக் காலே மலைகளோடே பொருது திரிகிறபடி” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

“நாராயண ஓ — வாராய்” = பெரியாழ்வார் திருமொழியில் “பதக முதலைவார்ப்பட்டகளிறு, கதற்க் கைகடப்பி என் கண்ணு கண்ணு வென்ன” என்ற விடத்து வியாக்கியான மருளிச் செயலின்ற மணவாளமாமுனிகள் — “‘நாராயண ஓ மணிவண்ண நாகணையாய் வாராய்’ என்று கூப்பிட்டானாக அருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் ‘என் கண்ணு கண்ணு’ என்று கூப்பிட்டானாக அருளிச்செய்தார்; “ஸ்ரீஸூக்தி மூலமே” என்று கொண்டு “மூலமே” என்று கூப்பிட்டானாகப் பெளராணிகர் சொன்னார்கள்; இவை, தன்னில் சேரும்படி என்னென்னில்; மூலம் என்கிற விடத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டானாகையாலே அதுக்குப் பர்யாய சப்தங்களை யிட்டு அழ்வார்களருளிச் செய்தார்களாகையால் எல்லாம் தன்னில் சேரக் கூடியவையெல்லாம்” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கே அருணஸந்திக்கத்தகும்.

ஆரிடரை நீக்காட் = முதலேவாயிலகப்பட்டுப் படுகிற துக்கத்தை நீக்க வேண்டுகின்ற ஞானல்லன் கஜேந்திராழ்வான். கையில் பறித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிற செந்தாமரைப்பூ செவ்வியழிவதற்கு முன்னே எம்பெருமானது திருவடிகளில் சாத்தப்பெறவேணுமென்பதே அவனது அபிரிவேசமாதலால் அவ்வபிரிவேசம் நிறைவேறப்பெறுமையால் வந்த துக்கத்தை நீக்கச் சொல்லுகிற வித்தனை. “நாம. ௧ லீபர்ஸ்யஸ்யாநாந் மஸுஸூதந் | ௧௪௪ ௧ மஸுஸ்யேவ ஸாத்யாரபிஷு மரீ:” [நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணூர்த்தம் மதுஸூதந—காஸ்த கமலாந்யேவ பாதயோரார்ப்பி தும் ஹரே] என்றது காண்க. இவ்வுடம்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நான் கரையவில்லை; கையிலுள்ள தாமரைப்பூவைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்க வேணுமே என்றே கரைகின்றேனென்றவாறு.

ஈரா = இறந்த கால வினையெச்சம்; ஈர்ந்து என்றபடி. அதனை இடர் கடிந்தான் = அந்த ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் கையிலிருந்த தாமரைப்பூக்களைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெற்றுக்கொண்டானென்றபடி.

இப்படி சில திவ்ய சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லி, இப்படிப்பட்ட பல்லாயிரம் திவ்ய சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான ஆபிரம் திருநாமங்களையுடைய பெருமான் உங்கள் மகளை கோவுபடுத்தினவன் காண்மின் என்ற கட்டுவிச்சி கூறித் தலைக்கட்டினாயிற்று. இந்நோய் திருவதற்கு உபாயமென்னவென்று விசாரிக்கிறவர்களை நோக்கித் “தீரா நோய் செய்தான்” என்று சொல்லுகிறபடி பாருங்கள். வேறுவிதமான நோயாகிலன்றோ அது தீரவேணுமென்று அவர்கள் சிந்திப்பார்கள்; ஸர்வேச்வரனடியான நோயென்று தெரிந்தவாறே அவர்கள் ‘இந்நோய் தீராமல் நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்’ என்று மனோரதிப்பர்களாதலால் அவர்களது கருத்துக்கு இணங்கத் தீரா நோய் என்றொள்க. தீராத நோயாவது பக்தி. இது ஆத்மாவுள்ளவரையில் தொடர்ந்து செல்லக் கடவது; ப்ராப்தி தசையிலும் அதுவர்த்திக்குமிதே. [கட்டுவிச்சியின் பேச்சு முற்றிற்று. இனி பரகாலநாயகியின் நிர்வேதம்.] *

... சிக்கனமற்று
ஆரானு மல்லாமை கேட்டேங்க எம்மனையும்
போரார்வேற் கண்ணீ ரவனாகில் பூந்துழாய்
தாரா தொழியுமே தன்னடிச்சி டல்லளேமற்று
ஆரானு மல்லனே யென்றோழிந்தாள்.....—

பதவுரை

எங்கள் அம்மனையும்	{ (அதற்குமேல்) என் னுடைய தாயா னவள்				
மற்று ஆரானும் அல்லாமை சிக்கன கேட்டு	{ வேறு எந்த தேவதாரதரமும் இந்த நோய்க்குக் காரணமல்ல வென்பதை. த்ருடமாகத் கேட்டுக்கொண்டு	பூ துழாய் தாராது ஒழியுமே	{ இவளுக்கு உத்தேச யமான) திருத்து ழாய்ப் பிரஸாத தைத் தந்தருளா மற் போவதே;		
போர் ஆர் வேல் கண்ணீர்	{ யுத்தத்திலே பொருந்தின வேல் போன்ற கூரிய கண்களை யுடைய தோழி மார்களே!	தன் அடிச்சி அல்லனே	{ (இவள்) அவன் றனக்கு அடி மைப்பட்டவ ளன்றோ;		
அவன் ஆகில்	{ (இந்நோய் செய்த வன்) அந்த எம்பெருமானே யாகிற பகஷத்தில்	மற்று ஆரானும் அல்லனே என்று ஒழிந்தாள்	{ (தைவாதீனமாக) வேறொருவனும் இந்நோய் செய்த வனன்றே என்று சொல்லிவிட்டு விசாரமற்றொழிந் தாள் (என்தாய்)		

* * *—இங்ஙனே கட்டுவிச்சி சொல்லி முடித்தவுடனே
என் தாயானவள் “ அடி குறத்தி! இந்நோய் செய்தது அந்த பர
தேவதைதானே, வேறொரு தேவதார்தரமு மன்றே, இது ஸத்யந்
தானா?” என்று பலதடவை கேட்டு அவனே தானென்பதைத் த்ருட
மாகத் தெரிந்துகொண்டு “ புவனிமெல்லாம் நீரேற்றளந்த நெடிய
பிரானருளாகிடும் ” என்கிற விசுவாஸந்தோற்ற “ இனி நாம்
இவள் திறத்துக் கவலைப்படக் காரணமில்லை; இந்நோய் செய்தவன்
அப்பெருமானையாயிருக்கிற பகஷத்தில், தனது தாஸபூதையான
இவளை ஒருகாலும் கைவிடமாட்டான் ; “ தன் மன்னு நீள்கழல்

மேற்றணிதாய் நமக்கன்றி நல்கான்” என்றபடி திருத்துழாய்ப் பிரசாதந் தந்து அருள் செய்தே தீருவன்; மற்ற தேவதாந்தரமாகி லன் ிரு நாம் அஞ்சவேண்டுமது; எம்பெருமானே யென்று நமக்கு ஸத்யமாகத் தெரிந்தபின்பு இனி என்ன கவலை?” என்று சொல்லி விட்டு விசாரமற்றுப் போய்விட்டான்.

“போரார் வேற்கண்ணீர்” என்றது—அசற் பெண்களைப் பார்த்துத் தாய் பண்ணின ஸம்போதநம். *

... .. நானவனைக்

காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமாப்

போப் பிதற்றுத் திரிதருவன் பின்னையும்

நராப் புதுதலு மிவ்வுடலைத் தண்வாடை

சோரா மறுக்கும் வகையறியேன் சூழ்குழலார்

ஆராணு மேசுவ ரேன்னு மதன்பழியை

வாராமல் காப்பதற்கு வாளா விருந்தொழிந்தேன்—

பதவுரை

நான்	நானாவென்றால்	சோரா	தனர்த்தியை யுண்
அவனை கார்	அவனு காரிய	ம.ந.க்கு ம்	டாக்கித் துன்பப்
ஆர் திரு	திருமேனியை		படுத்திகின்றது;
மேனி கண்ண	ஸேவித்தது	வகை	ஹும்ஸிக்கும் ப்ரகா
டது லை	முதலாக	அறியேன்	ரங்களைப் பகுக்
காரணம் ஆ			துச் சொல்ல
			அறிகின்றிலேன்;
பேரா	உருமாறி வாய்	சூழ் குழலார்	நிறைந்த கூந்தலை
பிதற்று	வெருவிக்	ஆராணும்	யுடைய பெண்
திரிதருவன்	கொண்டு திரியா		கள் யாராகிலும்
	நின்றேன்;	எசுவர் என்	அலர் தூற்ற, அத்
பின்னையும்	அதற்குமேல்,	ஹமதன்	தால் வரும்
தண் வாடை	சூழிர்ந்த	பழியை	அபவாதத்தை
	காற்றாணது	வாராமல்	ததித்துக் கொள்வ
இ உடலை	(எனது) இவ்வுடம்	காப்பதற்கு	தற்காகவே
நரா	பைப் பிளந்து	வாளா இருக்	(இதுவரை) ஒன்
புதுதலும்	கொண்டு உள்ளே	தொழிந்தேன்	தும் செய்யாமலி
	புருந்து		ருந்துவிட்டேன்;

* * *—எனது தாய் மாத்திரம் கவலையற்றக் கையொழிந் தாளே யொழிய, நான் கவலை தீரப்பெற்றிலேன்; என் துக்கம்

தொலைபப் பெற்றிலேன் என்கிறான் பரகால நாயகி. ஸகல தாபங் களையும் தணிக்கும்தான் அவனுடைய திவ்ய திருமேனியை அன் றொரு நாள் நான் காணப்பெற்றது முதலாக, நிலைகுலைந்து வாய் வந்தபடி கண்டவா பிதற்றிக்கொண்டு திரிபவளாயினேன். கள் றுடித்த குரங்குக்குத் தேள்கடியும் நேர்ந்தாற்போலே குளிர்ந்த வாடைக்காற்றும் பாவிபேனுடலை அறுத்துக்கொண்டே உள்ளே புகுந்து துன்பப்படுத்தாநின்றது; சித்ரவதை பண்ணாநின்றது; அது செய்கிறவகைகள் வாசாமகோசரம்.

அன்றைக்கே நான் மடலூரப் புறப்பட்டிருக்கவேண்டும்; ஸஜாதியைகளான ஸ்த்ரீகள் யாராவது நிறக்கேடான வார்த்தை களைச்சொல்லி நம்மை ஏசுவார்களை என்று லோகாபவாதத்துக்கு அஞ்சி இதுவரையில் மடலூராதே வீணை காலங் கழித்தேன்.... *

வாராய் மடநெஞ்சே வந்து மணிவண்ணன்
சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கருளித்
தாரான் தருமேன் றிரண்டத்தி லொன்றதனை
ஆராணு மொன்னுதார் கேளாமே சொன்னக்கால்
ஆராயு மேலும் பணிகேட் டதன்றெனிலும்
போரா தொழியாதே போந்திடுநீ பென்றேற்குக்
காநார் கடல்வண்ணன் பிண்டோன நெஞ்சமும்
வாராதே பென்னை மறந்ததுதான் வல்வினையேன்
ஊரா ருகப்பதே யாயினேன்.....—

பதவுரை

மட நெஞ்சே	{ “அறிவு கெட்டுக் கிடக்கிறமனமே!	நமக்கு அருளி	{ நம்மேல் க்ருபை பண்ணி
வாராய்	{ (தூது போக) எழுந்திரு;	சீர் ஆர் திரு துழாய் மாலை	{ சிறந்த திருத்துழாய் மாலையை
வந்து	{ அவ்வெம்பெரு மான் பக்கலிலே சென்று	தரும் தாரான் என்ற இரண்டத் தில் ஒன்ற தனை	{ தருவன் தரமாட் டான் என்ற இரண்டு வார்த் தைகளில் ஏதாவ தொரு வார்த் தையை (அவன் சொல்லும்படி நான் சொல்லி யனுப்புகிற சொல்லே)
மணி வண்ணன்	{ நிலமணிபோன்ற வடிவைபுடைய ஞான அவ்வெம் பெருமான்		

ஒன்னுதார் ஆரானும் கேளாமே சொன்னக் கால்	{ அவனை புகவாதவர் கள் எவரும் கேளாதபடி நீ சொன்னாயாகில்,	என்றேற்கு	{ என்று சொன்ன என் பேச்சுக்கு உடன்பட்டு
பணி கேட்டு	{ அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு	கார் ஆர் கடல் வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும்	{ கரிய கடல் வண் ணன் பக்கலிலே சென்ற எனது மனந்தானும்
ஆராயு மேலும்	{ (அன்புடன்) விசா ரித்தானாகிலும் சரி;	வாராதே	{ திரும்பி வருத லின்றியே
அது அன்று எனிலும்	{ அந்த ஸங்கதியே நமக்குத் தெரியா தென்று திரஸ் கரித்தாலும் சரி,	என்னை மறந்ததுதான்	{ என்னை மறந்து அங் கேயே தங்கிவிட் டது ஐயோ!
நீ போரா தொழி யாதே போந்திடு	{ நீ இங்கே வாராது அங்கேயே தங்கி விடாமல் உடனே வந்து சேர்ந்து விடு"	வல் வினையேன்	{ கொடும் பாவியாகிய நான்
		ஊரார் உகப் பதே ஆயினேன்	{ ஊரார் ஸந்தோஷிக் கும்படியாகவே நிலை குலைந்தேன்;

* * *—பரகாலநாயகி தனது நெஞ்சைத் தூதுவிட்டுப் பட்ட பரிபவத்தைப் பேசுகின்றாள்.—“அறிவு மாண்கிடக்கிற நெஞ்சே! எழுந்திரு; தன்னைப் பிரிந்தார் மடலெடுக்கவேண்டும் படியான வடிவு படைத்த அவன் பக்கல் சென்று ‘திருத்துழாய் ப்ரஸாதம் நமக்குக் கொடுக்க முடியுமா? முடியாதா? இரண்டத் தொன்று சொல்லிவிடு’ என்று ஏகாந்தமாகக்கேள்; அதற்கு அப் பெருமான் ஆதரவு தோற்ற விசாரித்து நல்ல மறுமாற்றம் சொன்னாலும் சரி, ‘அவளாரோ எனக்குத் தெரியாது’ என்று அநாதரமாகச் சொல்லிவிட்டாலும் சரி; ஏதோ வொரு கருத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அங்கு விளம்பித்து நிற்காதே கடுகு என்பால் மீண்டுவா” என்று சொல்லி எனது நெஞ்சை அவனிடத்துப் போகவிட்டேன்; சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மழை பொழிந்ததென்று மகிழ்ந்து அந்தப் படுபாவி நெஞ்சு சடக்கெனப் புறப்பட்டுப் போயிற்று. அதுதான் கடல் வண்ணன் பின்னே போயிற்றுகைபாலே ‘கடல் புக்கது திரும்பாது’ என்றபடி என்னை மறந்து அங்கேதானே படுகாடு கிடக்கின்றது! என வருந்துகின்றாள். என் நெஞ்சமே எனக்குத் துணையாகப் பெருத பரன் வேறு பாரை வெறுப்பே நென்றதாம்.

நெஞ்சை லௌகிக பதார்த்தங்களிற் செலுத்தி ஒருவாறு போதுபாக்க வொண்ணாதபடி அவ்வெம்பெருமானுடைய இடைவிடாது சிந்தாவிஷயமாகின்றனென்று இதனாற் குறிப்பிட்டபடி. “నపు నకమితి జ్ఞానా తా పతి పేక్ష: మహా లక్ష్య వ రము లే నానా: పానినా వయమ్.” [நபும்ஸகமிதி ஜ்ஞாத்வா தாம் ப்ரதிப்ரேஷிதம் மந -தத்து தத்வைவாமதே ஹதா பாணிநிநா வயம்] என்ற ஒரு கவியின் சமத்காரத்தை இங்கே நினைக்க.

பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் திருவரங்கக் கலம்பகத்தில், “நீரிருக்க மடமங்கைமீர்! கிளிகள் தாமிருக்க மதுகாமெலாம் நிறைந் திருக்க மடவன்ன முன்ன நிரையாயிருக்க வுரையாமல் பான், ஆரிருக்கிலு மென்னெஞ்ச மல்லதொரு வஞ்சமற்ற துணையிலலை பென்றதாதத்தினொடு தூதுவிட்ட பிழைபாரிடத் துரைசெய்தாறுவேன், நீரிருக்கு மறைமுடிவு தேடரிப திருவரங்கரை வணங்கியே திருத் துறாப்தரில் விருந்தியே கொடுத்திருந்தியே வருதலின்றியே, வாரிருக்கு முலைமலர் மடைந்தையுறை மார்பிலே பெரிய தோளிலே வயங்கி யின்புறமுபங்கி பெண்ணையுமறந்து தன்னைபுமறந்ததே” என்ற பாசரமும் இங்கே அதுஸந்திக்கத்தகும்.

ஆராணு மொன்னுதார் கேளாமே சொன்னக்கால் = சத்துருக்க ளுடைய காதிலே விழாதபடி அஹஸ்யமாகச் சொல்லவணுமென்று நெஞ்சோடே சொல்லியனுப்பினளாம். எம்பெருமானுடைய குணபூர்த்தியைப் பொறுக்ககில்லாத சிலர், நம்முடைய காரியத்தை ஆகவொட்டாமல் கெடுக்கிற முகத்தாலே எம்பெருமானுடைய தயாவாத்ஸல்யாதி குணங்களை அழித்துவிடக்கூடுமென்று அஞ்சுகின்றாள் போலும். ஒன்னுதார் — ஒன்றாதார்; (தம்மோடு மீனம்) பொருந்தாதவர்; எனவே பகைவராவர்.

பணிகேட்டு ஆராயுமேலும் அதன்றெனிலும் = இவ்விடத் திலே பெரிபவாச்சான் பிள்ளை பூரிஸுகத்தி—“ உன்னைக் கண்ட போதே ‘அவள் என்பட்டாள்? அவள் உளனோ? அவ்வாச்சரயம் இன்னும் நமக்குக் கிடைக்குமா?’ என்று திருவுள்ளமானானே யாகிலும்; அங்ஙனன்றியே துஷ்யந்தனைப்போலே ‘அங்ஙனைக் கொப்பாளொருத்தியை அறியோம்’ என்றானாகிலும்” என்று.

வல்வினேயேன்=என் நெஞ்சம் எனக்கு உதவாதபடியான
மஹா பாபத்தைப் பண்ணினேனென்கை. ஊராருகப்பதேயாயி
னேன்=‘ஒரு ஸாதநத்தை அநுஷ்டித்தாலன்றிப் பலன் வலித்திக்க
மாட்டாது’ என்று ஊரார் சொல்லுவது; ‘ஸாதநானுஷ்டாநமெல்
லாம் கால்கட்டு; அவனால்தான் பேறு’ என்று நான் சொல்லிக்
கொண்டிருப்பது; இப்படி சொல்லிக்கொண்டிருந்த நானே ‘மட
லூரக்கடவே’ நென்று இன்று சொல்ல நேர்ந்தபடியால் என்னு
டைய அத்யவஸாயம் பழுதாகி ஊராருடையகொள்கையே பலித்த
தாயிற்று என்பது கருத்து. மடலூர்வேனென்றபோதே வலித்தோ
பாய நிஷ்டை சூலைத்ததாமிறே. *

... .. மற்றேனக்கிங்கு
ஆராய்வா ரில்லை அழல்வாய் மேழுகுபோல்
நீரா யுருகுமேன் னுவி நெடுங்கண்கள்
ஊரா ருறங்கிலுந் தானுறங்கா வுத்தமன்றன்
பேரா யினவே பிதற்றுவன் பின்னையும்
காரார் கடல்போலுங் காமத்த ராயினார்
ஆரே பொல்லாமை யறிவார்.....—

பதவுரை

எனக்கு இங்கு	{ என்னைப்பற்றிக்	உத்தமன்	{ அப்புருஷோத்தம
ஆராய்வார்	{ கவலை கொண்டு	தன்	{ னுடைய
மற்று	{ விசாரிப்பவர்கள்	பேர்	{ திருநாமங்களா
இல்லை	{ இங்குயாருமில்லை	ஆயினவே	{ யுள்ளவற்றையே
என் ஆவி	எனது ஆத்மவஸ்து	பின்னையும்	மேன்மேலும்
அழல் வாய்	{ நெருப்பினருகே	பிதற்றுவன்	{ வாய்வந்தபடி சொல்
மேழுகு	{ வைத்த அரக்குப்		{ விக் கொண்டிரா
போல் நீர்	{ போல்நீர்ப்பண்ட		{ நின்றேன்;
ஆய்	{ மாக உருகா	கார் ஆர்கடல்	{ அகாதமான கடல்
உருகும்	{ நின்றது;	போலும்	{ போல அளவு
நெடு கண்கள்	{ நீண்ட கண்களும்	காமத்தார்	{ கடந்த காமத்தை
தான்		ஆயினார்	{ யுடையவர்கள்
ஊரார்	{ எல்லாரும் உறங்கும்	ஆரே	{ ஆர்தான்
உறங்கிலும்	{ போதிலும்	பொல்லாமை	{ ஸ்வரூப விரோத
உறங்கா	{ உறங்க மாட்டா;	அறிவார்	{ மறிவர்கள் ?

* * *—ஆற்றாமை கரைபுரண்டால் சிலபேரோடே ஸல்லாபங்கள் செய்து ஒருவாறு தரித்திருக்க வேண்டாவோ? இப்படி பதறலாமோ? என்று சிலர் சொல்ல, அவர்கட்கு மறுமொழி கூறுகின்றாள் பாகாலநாயகி. என் வார்த்தைகள் பாருக்கும் பிடிக்க மாட்டாவாகையால் என்கோடு உசாவ ஆரும் வரமாட்டார்கள்; என்பேரைச் சொன்னாலும் காதை மூடிக்கொள்வார்கள்; * உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்துக்கும் * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலைபு மெல்லங் கண்ணென்னிருக்கு மெனக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? என்னெஞ்சம் எனக்கு உதவாதிருக்க வேறு உசாத்துணை யாவாருண்டோ? நெருப்பினருகே வைத்த மெழுத்போலே சிதிலமாகாநின்றது ஆத்மவஸ்து; உலகத்தாரைப்போலே உறங்கியாகிலும் ஆற்றலாமென்று பார்த்தால் எல்லாரு முறங்கினாலும் என் கண்கள் உறங்குகின்றில. இவ்வளவு ஆபத்காலத்திலே வந்து முகங்காட்டி உதவாதவனை மறந்திருக்க வேணுமே, அதுவும் மாட்டாதபடி அவனது திருநாமங்களை யே வாய்வெருவா நின்றேன்.

இப்பாகாலநாயகி இப்படி சொல்லச் செய்தேயும் சிலர் ஸ்வரூபசிஷ்யபண்ணத் தொடங்கினர்; அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகின்றாள்—“ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பத்து மாஸம் ஆறியிருந்தாப்போலே நீயும் ஆறியிருக்கவேண்டாவா? அப்படியிராமல் பதறினால் ஸ்வரூபஹாரியன்றோ” என்றுதானே நீங்கள் சொல்லுவது; ஸ்வரூபஹாரியை நினைத்து ஆறியிருப்பவர்கள் மட்டமான காமமுடையவர்களென்று கொள்ளுங்கள்; காரார்ந்த திருமேனியைக் காணவேணு மென்னுமாகை கரைபுரண்டிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தாலே ஆறியிருக்கப்போமோ? அப்படி ஆறியிருந்தவர்களுண்டாகில் அவர்களுடைய காதல் அல்பம் என்றன்றோ கொள்ள வேண்டும்—என்கிறாள். *

... .. அத நிற்க

ஆரானு மாதானு மல்ல எவள்காணீர்
வாரார் வனமுலை வாசவ தத்தைபென்று
ஆரானுஞ் சொல்லப் பவோ எவளுந்தன்

பேராய மெல்லா மொழியப் பெருந்தெருவே
தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன் பின்டோனார்
ஊரா ரிகழ்ந்திடப் பட்டாளே மற்றெனங்கிங்கு
ஆரானுங் கற்பிப்பார் நாயகரே....

பதவுரை

வார் ஆர் வனம் முலை வாசவதத்தை என்று	{ கச்சணிந்த அழகிய முலையையுடைய வாசவதத்தை என்று	தார் ஆர் தட தோள் தளை காலன் பின் போனார்	{ மாலை யணிந்த பெரிய தோள் களை யுடையவ னும விலங்கிடப் பெற்ற கால்களை யுடையனுமான வத்ஸராஜ னென்பவன் பின்னே புறப்பட் டுப் போனார் ;
ஆரானும் சொல்லப் படுவார் அவள்	{ எல்லாராலும் புகழ்ந்து சொல் லப்பட்டவ ளானவள்	ஊரார் இகழ்ந்திடப் பட்டாளே	{ (அவள்) ஊராராலே நிந்திக்கப்பட்டா ளோ? (இல்லை)
ஆரானும் ஆதானும் அல்லள் காணீர்	{ ஸாமாந்தமான ஒருத்தியல்லள் ; (மிகவும் பிர வரித்தையா யிருப்பவள் ;)	இங்கு	{ இப்படிப்பட்ட எனது அவஸ் தையிலே
அவளும்	{ அந்த வாஸவதத்தை தானும்	எனக்கு	{ பதற்றமுடைய எனக்கு
தன் பேர் ஆயம் ஏல்லாம் ஒழிய	{ தனது சிறந்த தொழிகளையெல் லாம் விட்டிட்டு	மற்று கற்பிப்பார்	{ எனது துணிகுக்கு எதிர்த்தட்டான் பொறுமையை உபதேசிப்பவர்கள்
பெரு தெருவே பெரியதெருவழியே		ஆரானும்	ஆராயிருந்தாலும்
		நாயகரே	{ அவர்கள் எனக்கு நியாமகராவரோ? (அவர்கள் பேச்சை நான் பேணமாட் டேன்.)

* * *—இருந்தவிடத்திலிருக்கமாட்டாமல் நாயகன்பின்னே
பதறி ஓடுவது என்னுடைய புதிய வழக்கமல்ல ; இதற்கு சிஷ்டா

சாரமுமுண்டென்று காட்ட முயன்ற பரகாலநாயகி, வாஸவ தத்தை யென்று ப்ரவித்தையான ஒரு புராதன ஸ்திரீயின் நடத்தை யை எடுத்துக் காட்டுகின்றாள்.

“வாரார் வனமுலை வாசவதத்தை யென்று ஆரணு மாதானு மல்லள் காணீர்” = ஸாமான்யமான ஒரு ஸ்திரீயாகில் ‘அவளுடைய நடத்தை நமக்கு பரமாணமோ?’ என்று கழித்து விடலாம்; வாஸவ தத்தை அப்படிப்பட்டவளல்லள்; விவேகத்திற் சிறந்தவள்; கற்பில் பெருத்தவள்; அனைவராலும் புகழப்பட்டவள்; அன்னவளது நடத்தை நமக்குப் பரமப்ரமாணமன்றோ வென்கின்றாள்.

[அவளுந்தன் பேராயமெல்லா மொழியப் பெருந்தேருவே, தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன் பின்போனாள்.] ஸுபந்து என்னுமொரு மஹாகவியால் இயற்றப்பட்ட வாஸவதத்தா என்று ப்ரவித்தமான ஸம்ஸ்கிருத-ஆக்க்யாயிகாப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தை யென்ற கதாநாபகிதான் இங்கு ஆழ்வாரால் உதாஹரிக்கப்பட்டவளென்று பலர் ப்ரமித்திருக்கின்றனர். அந்த வாஸவதத்தை கவியினால் கல்பித்துக் கொள்ளப்பட்டவளேயென்றி ஒரு புராண நாயகியல்லள்; காதம்பரீ, மாலதீ, வஸந்தா என்று சில வ்யக்திகளைக் கவிகள்தாம் கல்பித்துக் கொண்டு நாவல்போன்ற க்ரந்தங்களை எழுதினாற்பால் ஸுபந்துகவியும் வாஸவதத்தை யென்ற பெயரால் ஒரு வ்யக்தியைக் கல்பித்துக்கொண்டு தனது புத்தி சமத்காரத்தால் ஒரு கதை எழுதிவைத்தான். அர்வாசீநமாகிய அந்த நூலில் வருணிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தை இத்திருமடலில் உதாஹரிக்கப்பட்டவளல்லள்; அந்த வாஸவதத்தையின் கதையே வேறு. அவள் ஒரு சாப விசேஷத்தால் கல்லுருவமடைந்ததாகவும் தனது காதலனாகிய கந்தர்ப்பகேதுவின் கரஸ்பர்சத்தாலே சாபம்நீங்கிப் பெண்ணுருவம் பெற்று அக்காதலனைக்கூடி மகிழ்ந்ததாகவும் அதிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஆழ்வார் எடுத்துக்காட்டும் வாஸவதத்தையின் சரிதை அங்ஙனன்று; காதலனும் அப்பெயருடையவல்லன். “தோழிமாருடைய பெரிய திரளைக் கடுக விட்டு, விலங்கிட்டிருக்கிற வத்ஸராஜன் பின்னே போனாள்” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ளமையால், இவளது காதலனுடைய

பெயர் வத்ஸராஜனென்றும், இவளது வரலாற்றே வேறுவகையர்ன் தென்றும் நன்கு விளங்கக் குறையில்லை. இவளுடைய சரித்திரம் ஏதோ ஒரு புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கவேணும்; ஸ்ரீ மஹா பாரதம் முதலிய சில புராண இதிஹாஸங்களை ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்கு இவளுடைய வரலாறு எட்டவில்லை. இவளது கணவனான வத்ஸராஜனுடைய பெயர் மாத்திரம் மஹாபாரதத்தில் ஒரு மூலையில் படிக்கப்பட்டுள்ளது எங்கே யெனில்; ஆதிபர்வத்தில் த்ரௌபதியின் ஸ்வயம்வரத்திற்காகத் திரண்ட அரசர்களின் பெயர்களைச் சொல்லிவரும் ப்ரகரணத்தில், இருநூற்றோராமத்யாயத்தில் இருபத்திரண்டாம் ச்லோகத்தில் “*वत्सराजश्च मत्स्य*” [வத்ஸராஜச்ச மத்ஸ்யாந்] என்றுள்ளதுகாண்க. அந்தவத்ஸராஜனே இங்கு “தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன்” என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டானாகக்கொள்க. இந்த வரலாறு விரிவாக வந்தவிடத்தே கண்டுகொள்க. அரும்பதவுரை காரரொருவர்—“வாஸவதத்தையான ராஜபுத்ரி வத்ஸராஜனென்பானோடே ஸங்கதையாக, அவனை ராஜா சிறையிலே வைக்க, அவனையுங் கூட்டிக்கொண்டு அவன் பின்னே போனானென்கிற கதை” என்றெழுதி வைத்திருக்கக் காண்கிறோமித்தனை. ஆனால், “கதாஸரித்ஸாகரம்” என்கிற வடமொழிப் புத்தக மொன்றில் பன்னிரண்டாவது தரங்கத்தில் இந்த வாஸவதத்தையின் சரித்திரம் இவ்விடத்திற்குச் சிறிது பொருத்தமாக மிகவும் விரிவாக யெழுதப்பட்டுள்ளது; கண்டு கொள்க. அப்புத்தகத்திற்கு எந்தப் புராணம் மூலமென்று ஆராயவேண்டும்.

வாஸவதத்தை யென்பவள் துணிந்து நாயகன் பின்னே பதறிச் செல்லவில்லையா? அவளை யார் ஒதுக்கிவிட்டார்கள்? அவளைப்போலே நானும் தெருவேறப் புறப்படத்தான் போகிறேனென்ற கருத்தாக உரைத்த பரகாலநாயகியை நோக்கிச் சில பெரியோர், ‘அம்மா! இப்படி நீ சொல்வது தகுதியன்று; ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் இப்படி சொல்லத் தகாது’ என்றும் போலே சில உரைக்க, அவர்களைத் தூக்கி யெறிந்து பேசுகிறாள்—“மற்றேனக்கிங் காரானுங் கற்பிப்பார் நாயகரே?” என்கிறாள். என்னுடைய துணிவுக்கு எதிர்த்தட்டாக வார்த்தை சொல்லி

என்னை சித்திப்பவர்கள் எனக்கு நியாமகரல்லர்; அவர்கள் பேச்சை நான் செவியேற்க வேண்டியதே அநாவச்யகம் என்றானாயிற்று.

பின்னை நீ செய்ய நினைத்திருக்கிற காரியம் என்னவென்று கேட்டார்க்குத் தன் உறுதியை வெளிப்படையாக விளம்புகின்றான் மேல். 7

... .. நானவனைக்
காரார் திருமேனி காணு மளவும்போய்ச்
சீரார் திருவேங் கடமே திருக்கோவல்
ஊரே மதிட்கச்சி பூரகமே பேரகமே
பேரா மருதிமத்தான் வெள்ளறையே வெஃகாவே
பேராலி தண்கால் நறைபூர் திருப்புலியூர்
ஆராமஞ் சூழ்ந்த வரங்கங் கணமங்கை
காரார் மணிநிறக் கண்ணனார் விண்ணகரம்
சீரார் கணபுரஞ் சேறை திருவழந்தூர்
காரார் குடந்தை கடிகை கடன்மல்லை
ஏரார் பொழில்கு ழிடவேந்தை நீர்மலை
சீராகும் மாலிருஞ் சோலை திருமோகூர்
பாரோர் புகழும் வதரி வடமதுரை
ஊராய வெல்லா மொழியாமே நானவனை
ஓராளை கொம்பொசித் தோராளை கொள்விதேத்த
சீராளைச் செங்க ணைடியானைத் தேன்தழாய்த்
தாராளைத் தாமரைபோற் கண்ணனை மெண்ணருஞ்சீர்ப்
பேராயிரமும் பிதற்றிப் பெருந்தேருவே
ஊரா நிகழிலு முரா தொழியேன்நான்
வாரார்பூம் பெண்ணை மடல்.

பதவுரை

நான் அவனை	{	(காமம் தலைக்	{	சீர் ஆர் திருவேங்கடமே + வட
கார் ஆர்		கொண்ட) நான்		மதுரை—சிறந்த திருவேங் கடமலை,
திரு மேனி		அவனுடையகாள		திருக்கோவலூர், மதிள் சூழ்ந்த
காணும்		மேகத் திருவுரு		காஞ்சீரகரத்திலுள்ள ஊரகம், அப்
அளவும்		வைக்கண்டுகளிக்		பக்குடத்தான் ஸந்நிதி, ஸலியாமற்
போய்		கும் வரையில்		கிடந்த மருத மரங்களை முறித்த
		ஊரூராகப்போய்		பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற

திருவெள்ளமை, திருவெஃகா, பெரிய திருவாலி நகர், திருத்தண்கால், திருநரையூர், குட்டநாட்டுத் திருப்புவியூர், அழகிய தோட்டங்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கம், திருக்கண்ணமங்கை, நீலமணி வண்ண ஏனை கண்ணபிரானது திவ்ய தேசமாகிய திருவிண்ணகர், அழகிய திருக்கண்ணபுரம், திருச்சேறை, தேரமுந்தூர், ச்ரமஹரமான திருக்குடந்தை, கழிகைத் தடங்குன்று, (அதவாது - சோளவிரிம்ஹபுரம்), திருக்கடல்மல்லை, அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்த திருவிட வெந்தை, திருநீர்மலை, அழகிய திருமலிருஞ்சோலை, திருமோகூர், உலகத்தாரணைவரும் துதக்கின்ற ஸ்ரீபதரிகா ச்ரமம், வடதிசைமதுரை (ஆகிய)

ஊர் ஆய
எல்லாம்
ஒழியா மே

திவ்ய தேசங்களா
யுள்ளவற்றில்
ஒரிடமும் தப்பா
மல் (எங்கும்
புகுந்து)

ஓர் ஆனை
கொம்பு
ஒசித்து ஓர்
ஆனை
கோள்
விடுத்த
சீரானே

குலையாட்டமென்ற
ஒரு யானையின்
கொம்பை முறித்
தும் மற்றொரு
யானையின் இட
ரைப்போக்கியும்
சீர்மைபெற்றவ
னாய்

செம் கண்
நெடியானே

சிறந்தகண்களை
யுடையனாய்க்
கொண்டு எனக்கு
எட்டாதே
யிருப்பவனாய்

தேன் துழாய்
தாரானே

தேனெழுக்குகின்ற
திருத்துழாய்
மாலையை
யுடையனாய்

தாமரை
போல்
கண்ணனை
அவனை

தாமரை போன்ற
திருக்கண்களை
யுடையனான அப்
பெருமானைக்
குறித்து

எண் அரு
சீர் பேர்
ஆயிரமும்
பிதற்றி

எண்ணமுடியாத
(கொடிய) குணங்
களுக்கு வாசக
மான (நூதந)
ஸஹஸ்ர நாமங்
களைப் பிதற்றிக்
கொண்டு

பெரு
தெருவே

பெரிய தெரு
வழியே

ஊரார்
இகழிலும்

(என்னை) ஊரிலுள்
ளாபெல்லாரும்
பழித்தாலும்

நான் வார்
ஆர் பூ
பெண்ணை
மடல்
ஊராது.
ஒழியேன்

நான், நீண்டு அழ
கிய பனைமட்டை
யைக்கொண்டு
மடலூர்வதை
நிறுத்த மாட்
டேன் (மடலூர்
ந்தே தீர்வேன்.)

சிறிய திருமடல் பதவுரை முற்றிற்று.

* * *—பந்தடிக்கத் தொடங்கிக் குடக்கூத்திலையகர்ப்பட்டு மெலிந்த நான், என்னை இப்பாடு படுத்தினவனுடைய காராரந்த திருமேனியைக்கண்டு களிக்கப் பெறுமளவும் அவன் குணங்கள் கொண்டாடி யிருக்கும் தேசமெங்கும் துழைந்து, விரஹம் தின்ற

என்வடிவைக்காட்டி அவன் குணங்களை யழித்து வழியல்லா வழி யினாலாயினும் அவனைப் பெறக் கடவேனென்று தன் துணியை வெளியிடுகிறான்.

கச்சியூரகம்=காஞ்சீபுரத்திலுள்ள ஸ்ரீ உலகனந்த பெருமாள் ஸந்நிதி. பேரகம்—அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி.

பேரா மருதிருத்தான் = 'பேரா' என்பதை மருதுக்கு விசேஷணமாக யோஜிப்பது; பேராத—(அஸுராவேசத்தாலே) ஸ்திரமாக நின்ற யமளார்ஜுநங்களை என்றபடி. அன்றியே, பேரா என்பதை செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற் றந்தகால வினையெச்சமாகக் கொண்டு [பேர்ந்து என்றபடியாய்] தளர் நடையிட்டுக்கொண்டு சென்று மருதுகளை முறித்தானென்றுமாம். மருதிருத்தவரலாறு—குழந்தைப்பருவமுள்ள கண்ணன் துன்பப்படுத்துகின்ற பலவினையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேரபுத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர்.—இந்தக் குபேரபுத்திரர்கள் முன்பு ஒரு காலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கையில் நாரதமாமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர்மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தால் வஸ்தரமில்லாமலே யிருக்க, நாரதர்கண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்கள் போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபிக்க உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி 'நெடுங்காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களிடம்வர நேரும் சமயத்தில் இவ்வடிவ மொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில், கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அசுரர்களும் அவேசித்

துங்கிடந்தனர் என்று கொள்ளல் வேண்டும்; “ஒருங்கொத்த வினை மருதம் உன்னிய வந்தவரை” என்றும் “பொய்ம்மாய மருதான வசுரரை” என்றும் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலால்

வேஃகா = கச்சியில் ஸ்ரீ யதோக்தகாரி ஸந்நிதி. இவ்வெம் பெருமான், பிரமன் செய்த வேள்வியை அழிக்க வந்த வேகவதி நதியைத் தடுக்கும்பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கில் பள்ளி கொண்டருளினவனாதலால், அப்பிரானுக்கு, வடமொழியில் ‘வேகாஸேது’ என்று பெயர்; அது தமிழில் ‘வேகவணை’ என்று மொழி பெயர்ந்து, அது பின் (நாகவணையென்பது நாகணையென விகாரப்படுதல்போல, வேகணை என விகாரப்பட்டு, அது பின்னர் ‘வெஃகணை’ எனத்திரிந்து, தானியாகு பெயராய்த் தலத்தைக் குறித்து, அது பின்பு ‘வேஃகா’ என மருவி வழங்கிற்றென நுண்ணிதின் உணர்க.

திருப்புலியூர்—சிறுபுலியூ ரென்கிற சோழநாட்டுத் திருப்பதியென்று கொள்ளலாமாயினும் சூட்டநாட்டுத்திருப்புலியூரென்கிற மலைநாட்டுத் திருப்பதியாகவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றினர். விண்ணகரம் = ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி. கடிகை—சோளலிம்ஹபுரம். ஸுலிகாசலம் [கடிகாசலம்] என்பது வடமொழித் திருநாமம்.

ஓராணை கோம்போசித்த வரலாறு—வில்விழா என்னும் வியாஜத்தாலே கம்ஸனாலழைக்கப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பலராமர்கள் மதுரைக்கெழுந்தருளிக் கம்ஸனது அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் வழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவையாபீடமென்னும் மதயானைகோபித்துவர, அவ்வாறவ வீரர் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அவற்றால் அடித்து அவ்யானையை உயிர் தொலைத்து விட்டு உள்ளே சென்றனர்.

எண்ணருஞ்சீர்ப் பேராயிரமும் பிதற்றி என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பின்னையின் ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்—“ குணகதநம் பண்ணுகைக்கு ஒரு ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாமமுண்டிறே ; அப்படி குண ஹாறிக்கும் ஒரு ஸஹஸ்ரநாமம் பண்ணுகிறேன் ”—என்று.

சீரார் திருவேங்கடம் முதலிய பல திருப்பதிகளிலே சென்று ஒவ்வொரு திருப்பதியிலும் ஒரு மூலையிலிருந்து நால்வரிருவர்க்குச் சொல்லி விடுகையன்றிக்கே நெடுவீதியேறப் புறப்பட்டு “ இங்கே இப்படி குணம் பாராட்டிக்கொண்டுகிடக்கிற மஹாதுபாவனுடைய குணஹாரியை நாட்டாரும் நகரத்தாரும் நன்கு அறியுங்கோள் ” என்று கோஷம்போட்டு மடலூரக் கடவேன் ; இப்படி நான் செய்வதற்காக ஊராரெல்லாரும் என்னைச் சிறிதும் இகழாமல் தலைமேல் சுமந்து கொண்டாடவேணும் ; அப்படி கொண்டாடாதே இகழ்ந்து பழிசொன்னார்களேயாகிலும் நான் மடலூருகை தவிர மாட்டேன் என்று தனது உறுதியை உரைத்துத் தலைக்கட்டினுளாயிற்று.

பெண்ணை என்று பனைமரத்துக்குப் பெயர் ; “ வாரார்பூம் பெண்ணைமடல் ” என்று பனைமடலைச் சிறப்பித்துச் சொன்னது ‘ என்கையிலே சிறந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கிறபடி பாருங்கள் ; இனி எனக்கு என்னகுறை ? என் காரியம் கைபுகுந்ததேயாம் ’ என்று தான் பரிக்ரஹித்தஸாதநத்தின் உறைப்பைக் காட்டின்படி. ...

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
சிறியதிருமடல் திவ்யார்த்ததீபிகை
முற்றுப் பேற்றது.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முடிவில் அனுசந்திக்கும் தனிப்பாடல்.

[கம்பர் பாடியது.]

(நேரிசை வேண்பா.)

ஊரா தோழியே னுலகறிய வொண்ணுதலீர்
சீரார் முலைத்தடங்கள் சேரளவும்—பாரேல்லாம்
அன்றோங்கி நின்றளந்தான் நின்ற திருநறையூர்
மன்றோங்க வூர்வன் மடல்.

(இதன் கருத்து.) ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய ஸ்திரீ
களே! எம்பெருமான் எனது முலைத்தடங்களிலே வந்து ஸம்ச்சலே
ஷிக்குமளவும் நான் மடலுருகை தனிரமாட்டேன்; முன்பொரு
கால் உலகங்களையெல்லாம் அளந்து ஸ்வாதீரப்படுத்திக்கொண்ட
பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநறையூரிலே நாற்சந்தியிலே
நின்று பலருமறிய மடலுரக்கடவேனென்று பரகாலநாயகி சொல்
லுகிற பாவனையாகவே இப்பாடல் பாடப்பட்டதென்க.

மேல், பெரியதிருமடலில் மடலுர்தற்கிடமான திருப்பதிக
ளைச் சொல்லிக்கொண்டிருமிடத்துத் திருநறையூரை முடிவாகச்
சொல்லியிருப்பதாலும், “இரும்பொழில்கூழ் மன்னு மறையோர்
திருநறையூர் மாமலைபோல்” என்று தொடங்கித் திருநறையூரில்
தளர்ச்சியுண்டானதாக அருளிச்செய்தபடியாலும் அந்தத் திருப்
பதியே ஆழ்வாருடைய திருமடலுக்குப் பாதாநலக்ஷயமான ஸ்தல
மென்று கொள்ளப்பட்டது போலும் பெரிய திருமடலின் தனிய
னோடும் இக்கருத்து இணங்கும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.